

H. P. Lovecraft

Ve zdech Eryxu

Dříve než se pokusím odpočítat, uspořádám svoje poznámky a připravím zprávu, kterou musím podat. To, co jsem zjistil, je tak prosté a tak naprosto odlišné od veškerých dosavadních zkušeností a předpokladů, že musím líčit události velmi opatrně.

V hlavním kosmickém přístavu Venuše jsem přistál 18. března pozemského času, 9. VI. planetárního kalendáře. Zařadili mě do hlavní skupiny vedené Millerem, dostal jsem výstroj - hodinky, přizpůsobené o něco rychlejší rotaci Venuše - a prodělal obvyklý výcvik s maskou. Po dvou dnech mě prohlásili za schopného služby.

Vyšel jsem 12. VI. za svítání ze stanice Společnosti Krystal na Terra Nova a *jrdal se jižně trasou, kterou letecky zmapoval Anderson. Šlo se mi špatně, protože po dešti jsou džungle skoro neprůchodné. Spletené liány a popínavé rostliny jsou pevné jako kůže, patrně díky vlhku; jsou tak tuhé, že některé z nich musím nožem přerézávat až deset minut. Do poledne les trochu vyschl - rostlinstvo měklo a gumovatelé, že jím nůž lehce prošel -, ale ani potom jsem nepostupoval rychle. Carterovy kyslíkové masky jsou příliš těžké -jenom to, zeje nosíte, vás zpola oddělá. Duboisovy masky, které mají filtr namísto trubic, Čistí vzduch při poloviční váze stejně dobře.

Vypadalo to, že detektor krystalů pracuje správně, protože neochvějně ukazoval směrem, který naznačovala Andersonova zpráva. Je zvláštní, jak princip přitažlivosti funguje - není to žádný podfuk "kouzelných proutků", jak je známe tam u nás doma. Nejvýš tisíc mil odtud musí být velké ložisko

krystalů, ačkoli ho asi budou v jednom kuse hlídat ti hnusní lidoještěři. Možná že si o nás myslí, že jsme blázni, když jsme přišli na Venuši shánět tuto surovinu, stejně jako si myslíme my o nich, že jsou blázni, když kvůli každému kousku ryjí v bahně a pak je shromažďují ve svém chrámu. Kéž by si vymysleli jiné nábožensU, protože z krystalů stejné nemají žádný užitek, jenom se k nim modlí. Dovolili nám, abychom jim vzali cokoli, co potřebujeme, až na náboženství - a i kdyby se naučili získávat z krystalů energii, bylo by jí dost pro jejich planetu i pro

Zemi. Pokud jde o mě, nebaví mé nechávat hlavní ložiska na pokoji a hledat jenom jednotlivé krystaly kolem lesních řečišť. Občas mě popadne chuť poslat na ty šupinaté chudáky naši dobrou armádu a nadobro je vypakovat. Nějakých dvacet lodí by mohlo přivést dost chlapců, kteří by to zvládli. Nemůžu těm zatraceným potvorám říkat lidi jenom kvůli tomu, že mají svoje "města" a věže. Neumějí nic jiného než stavět - a zacházet s meči a otrávenými šípy - nevěřím, že ta jejich takzvaná města jsou v něčem jiná než mraveniště nebo bobří hráze. Pochybuji, že vůbec mají skutečný jazyk - všechny ty

řeči o psychické komunikaci za pomoci tykadel na hrudníku mě jenom dráždí. Lidi se nechali splést jejich vzpřímeným drženým těla; pozemšťanům se podobají jenom náhodou.

Rád bych jednou prošel venušskou džunglí, aniž bych se musel dívat po těch jejich mlčenlivých tlupách nebo se vyhýbal jejich zatraceným šípům. Možná to byli správní hoši, než jsme se začali zajímat o krystaly, jenomže teď je s nimi pekelná svízele - střílejí po nás Šípy a bourají vodní potrubí. Čím dál víc věřím, že mají nějaký zvláštní smysl jako naše detektory krystalů. Nikdy nikdo neslyšel, že by obtěžovali člověka - až na dálkové ostřelování -, který u sebe neměl krystal.

Kolem jedné hodiny odpoledne mi Šíp málem srazil přilbu, až jsem se lekl, že mi proděravěl přívod kyslíku. Ti prohnaní syčáci nevydali ani hlásku a už se na mě ve třech vrhli. Zametl jsem kolem sebe plamenometem a protože barvou splývali s džunglí, zahlédl jsem jenom pohybující se liány. Jeden z nich byl vysoký plných osm stop, měl rypák jako tapír. Další dva měli normálních sedm stop. Důvod, proč ještě nevyhynuli, spočívá jen v tom, že je jich tolik - jediný oddíl plamenometníků by je mohl poslat ke všem čertům. Stejně je zvláštní, že ovládli planetu. Nebylo tu žádné další zvíře vyspělejší než plaziví akmani a skoráši nebo létající tukáši, kteří žijí na druhé pevnině - samozřejmě pokud se něco neschovává v dírách na Dionině plošině.

Kolem druhé hodiny se detektor stočil na západ a signalizoval jednotlivé krystaly vpředu po pravé straně. To souhlasilo s Andersensem, takže jsem

se vydal tím směrem. Šlo se hůř? nejen proto, že se terén zvyšoval, bylo tu také víc zvířat a masožravých rostlin. Bez ustání jsem sekal do pakryš a šlapal po skorších, a můj kožený oblek byl celý popraskaný od darošů, kteří se na mě sáпали ze všech stran. Slunce svítilo stále méně, protože padala mlha, bláto ani neuschlo. Při každém kroku jsem se bořil pět šest palců hluboko a pokaždé, když jsem vytahoval nohu, ozvalo se mlaskavé **blöp**. Kéž by tak někdo vynalezl pro zdejší podnebí bezpečný oblek z něčeho jiného než kůže. Látka by samozřejmě zplesnivěla; ale nějaká jemná kovová tkanina, která se netrhá - něco jako je ochranná vrstva na zákazdomných záznamových svítcích - ta by neměla být problémem.

Asi ve 3:30 jsem se najedl - pokud se jídlem dá nazvat polykání odporných vyživovacích tablet, s nasazenou maskou. Brzy potom jsem si všiml, že se krajina hodně změnila - jasné, jedovatě vypadající rostliny ztrácely barvu a připadaly mi jako přízraky. Obrysy všeho okolo se rytmicky chvěly, v pomalém, neochvějném tempu se zjevovala zářivá světélka a proplovala kolem mě. Potom se zdálo, že teplota se mění ve stejném rytmu jako zvláštní bubnování.

Vypadalo to, že celý vesmír duní temným, pravidelným pulsem, který proniká do všech koutů a zaplavuje mé tělo a mozek. Ztratil jsem pojem rovnováhy a potácel se jako v mrákotách; nic nepomohlo, když jsem zavřel oči a zacpal si rukama uši. Myslelo mi to ale pořád jasné a za pár minut jsem přišel na to, co se stalo.

Narazil jsem na nejméně jednu z oněch podivných rostlin, které vyvolávají fátu morgánu, o nichž jsem od našich lidí slyšel tolik vyprávět. Anderson mě před nimi varoval a podrobně mi popsal, jak vypadají - hustě porostlé stonky, špičaté listy a strakaté květy, jejichž plynové výpary navozující halucinace proniknou každým dosud existujícím typem masky.

Když jsem si připomněl, co se stalo Baileymu před třemi roky, propadl jsem na chvíli panice a začal jsem se motat a překotně potáčet tím bláznivým, divným světem, který kolem mě upletly rostlinné výpary. Pak se mi vrátil zdravý rozum a já si uvědomil, že jediné, co musím udělat, je dostat se z dosahu nebezpečných květů - musím zamířit opačným směrem, než je zdroj bubnování, a prosekávat si cestu naslepo - bez ohledu na to, co bych třeba viděl svíjet se kolem - až se dostanu dostatečně daleko z akčního rádiu rostliny.

I když se všechno nebezpečně točilo,

snažil jsem se vykročit správným směrem a prodírat se vpřed. Určitě jsem nešel přímo, protože se zdálo, že to trvalo hodiny, než jsem se vymanil z pronikavého vlivu hypnotické rostliny. Postupně mizela roztančená světélka a chvějivá duhová krajina se vracela do pevných obrysů. Když už jsem byl úplně v pořádku, podíval jsem se na hodinky a byl jsem překvapen, že bylo teprve 4:20. Zdálo se mi, že uplynula celá věčnost, ale příhoda netrvala ani půl hodiny.

Každé zdržení však bylo mrzuté a já jsem při ústupu před rostlinou ztratil směr. Zamířil jsem rovnou do kopce, směrem, který naznačil indikátor krystalů, a pustil jsem se do úkolu se vši energií. Džungle byla stále hustá, bylo tu už ale méně zvířat. Jednou mi masožravá rostlina chytila pravou nohu a držela ji tak pevně, že jsem do ní musel třikrát seknout, aby mě pustila; rozsekal jsem ji pak na kousky a šel jsem dál.

Asi tak za hodinu jsem viděl, že džungle řídne, a v pět hodin - poté, co jsem prošel pásem stromovitých kapradin s chudým podrostem - jsem se náhle vynořil na široké, mechm porostlé plošině. Postup byl teď rychlejší a podle chvění jehly detektoru jsem poznal, že jsem poměrně blízko krystalu, který hledám. To bylo divné, protože většina tu a tam poházených vejcovitých sféroidů se našla v lesních říčkách a ne na holých návrších.

Terén stoupal a skončil hřebenem. Dosáhl jsem vrcholu v 5:30 a tam jsem před sebou uviděl rozsáhlou pláň s lesem v dálce. Tohle určitě byla plošina letecky zmapovaná Matsugawou už před padesáti lety a v našich mapách nazvaná Eryx nebo Eryxská vysočina. Srdce mi rozbušila malíčkost, nacházející se nedaleko středu plošiny. Byl to světelný bod, zářící skrz mlhu, který jako by soustředil pronikavé světlo nažloutlých, mlhou oslabených slunečních paprsků. Bezpochyby to byl krystal, který jsem hledal - věcička, která pravděpodobně nebyla větší než slepičí vejce, ale tajila v sobě dost energie na rok pro celé město. Když jsem zahlédl vzdálenou zář, těžko jsem se mohl divit, že ti ubožáci lidoještěři takové krystaly uctívají. A to ještě ani nemají ponětí o síle, která je v nich skryta.

Dal jsem se do běhu a zkusil získat nečekaný úlovek co nejrychleji; rozzlobilo mě, že pevný mech ustoupil měkkému, nechtutnému bahnu, které sem tam zdobily osamocené trsy plevelu a popínavých rostlin. Bezhlavě jsem se řítit vpřed - stěžej jsem se porozhlédl, jestli se tu okolo nepotulují lidoještěři.

Nebylo pravděpodobné, že by mé odstřelili na otevřeném prostranství ze zálohy. Jak jsem se přibližoval, zdálo se, že světlo přede mnou roste co do velikosti i záře, a já si začal uvědomovat, že na něm cosi zvláštního. Určitě to byl krystal nejlepší kvality a moje dobrá nálada stoupala s každým pleskavým krokem.

Teď musím být zvlášť opatrný při formulování zprávy, protože to, co budu muset říct, se snad ještě nikdy nestalo - ačkoli moje tvrzení je našťastí ověřitelné. Běžel jsem dopředu a byl jsem stále dychtivější, až jsem se dostal na sto yardů ke krystalu - byl posazený na jakémsi vršku uprostřed všudypřítomného bahna, to bylo trochu divné - když jsem najednou hrudníkem a zaťatými pěstmi do čehosi strašně narazil, až jsem se překotil zpátky do bláta. Náraz byl tak silný, že ani měkká půda s divokými rostlinami nezachránila mou ubohou hlavu od pořádného otřesu. Chvilí jsem ležel na zádech tak, jak jsem dopadl, příliš překvapený na to, abych mohl myslet. Pak jsem se napůl mechanicky vyškřábal na nohy a začal si stírat z koženého obleku nejhorší bláto a šlem.

Neměl jsem ani zdání, na co jsem narazil. Neviděl jsem ani předtím, ani teď nic, co se mnou tak zamávalo. Copak jsem jenom uklouzl po blátě? Otloučené prsty a bolavá hrud' mi říkaly něco jiného. Nebo měla nehodu na svědomí nějaká ukrytá hypnotická rostlina? To nebylo pravděpodobné, protože jsem nepocíťoval žádné obvyklé příznaky a taky tu nebyl místo dost vhodné a typické, aby tam mohla skrytě růst. Kdybych byl na Zemi, měl bych podezření na bariéru silového N-pole, kterou vytvořila některá vláda, aby označila zakázanou zónu, ale v této liduprázdné oblasti to bylo absurdní.

Když jsem se dal konečně dohromady, rozhodl jsem se opatrně věc prozkoumat. Vystrčil jsem ruku s nožem co nejdál před sebe, aby nůž narazil na podivnou překážku první, a vydal jsem se znovu vpřed směrem ke svítícímu krystalu - každý krok jsem si pořádně rozmyslel. Při třetím kroku mě zastavil špička nože, která narazila na cosi zjevně pevného - tam, kde moje oči nic neviděly.

Nejdřív jsem se lekl, ale pak jsem sebral odvalu. Napráhl jsem levou ruku v rukavici a přesvědčil se, že přede mnou je neviditelná hmota - nebo hmatatelná iluze pevné hmoty. Dotykem jsem zjistil, že překážka je velká a téměř sklovitě hladká, bez známek spojování do různých bloků. Odhodlal jsem se k dalšímu experi-

mentování, stáhl si rukavici a zkoušel věc holou rukou. Byla opravdu tvrdá a sklovitá, zvláště chladivá na rozdíl od okolního vzduchu. Podíval jsem se co nejvýš a snažil se zahlédnout něco, co by naznačovalo přítomnost cizího tělesa, ale neviděl jsem nic. Ani stopa po refrakci, když jsem se zahleděl na vzdálenou krajinu. Nikde žádný odraz slunečních paprsků, což dokazovalo, že tu není žádná zrcadlová plocha.

Palčivá zvědavost začala vytlačovat všechny ostatní pocity a já rozšířil výzkumy. Rukama jsem zjistil, že překážka sahá od země až kamsi nahoru, kam jsem nedosáhl, a že se táhne po obou stranách bůhví kam. Pak to byla jakási zeď - všechny moje dohady o materiálu a účelu ale k ničemu nevedly. Znovu jsem si vzpomněl na hypnotickou rostlinu a sny, které přivolává, ale po krátké úvaze jsem tuto myšlenku zavrhl.

Poklepal jsem na bariéru rukojetí nože, kopal do ní těžkýma botama a zkoumal zvuky, které se ozývaly. Trochu to připomínalo cement nebo beton, i když ruce cítily spíš sklo nebo kov. Určitě jsem stál před něčím, s čím se ještě nikdo zatím nesetkal.

Pak mě logicky napadlo, že bych měl zjistit rozměry zdi. Výška bude tvrdý oříšek, pokud se vůbec dá vyřešit, ale zjistit délku a tvar nebude snad trvat dlouho. Napřaženými rukama jsem jel po zdi a zamířil pomalu doleva. Po několika krocích jsem došel k závěru, že zeď není rovná, ale že jsem obešel část kruhu nebo elipsy. A pak moji pozornost upoutalo něco jiného - něco, co souviselo se stále vzdáleným krystalem, který jsem tak chtěl.

Už jsem řekl, že i z větší vzdálenosti byla poloha svítícího předmětu zvláštní - ležel na mírném kopečku, který se zvedal z bahna. Teď - asi ze sta yardů - jsem viděl jasně, i když se tu válela mlha, jaký byl ten kopeček. Ve skutečnosti to bylo tělo muže, oblečené v koženém obleku Společnosti Krystal. Muž ležel na zádech, kyslíková maska trčela z bláta vedle něj. V pravé ruce, v křeči přitisknuté na hrud', držel krystal, který mě sem dovedl - sféroid neuvěřitelné velikosti, tak velký, že ho mrtvé prsty stěží obemkly. I na tu vzdálenost jsem viděl, že tu tělo neleží dlouho. Rozklad ještě příliš nepostoupil, a to ve zdejší podnebí znamenalo, že smrt nastala nejvýš den předtím. Brzy mrtvolu obsypou zdejší odporné masařky. Zajímalo mě, kdo to byl. Určitě nikdo, koho jsem viděl na nynější výpravě. Musel to být jeden z veteránů s dlouhodobým zvláštním posláním pro neohrazenou oblast, kteří sem přišli nezávisle na Anderse-

nově výzkumu. Ležel tam, už ho nic nebolelo, jenom paprsky velkého krystalu prosakovaly mezi jeho ztuhlými prsty.

Plných pět minut jsem jenom stál a ohromeně a uznale se díval. Sedl na mě podivný strach a nepochopitelné nutkání utéct. To nemohli udělat ti zákešní lidoještěři, protože muž stále držel v ruce krystal, který našel. Souviselo to nějak s neviditelnou zdí? Kde krystal našel? Andersenův přístroj ukázal přítomnost krystalu ještě předtím, než ten člověk zahynul. Neviditelná bariéra mi začala připadat zlověstná, otrásl jsem se a uskočil od ní. Věděl jsem ale, že její tajemství musím rychle a důkladně prozkoumat právě kvůli nedávné tragédii.

Najednou - jak jsem nutil mozek, aby začal znovu přemýšlet - mě napadl způsob, jak zjistit výšku zdi, nebo aspoň poznat, jestli zeď někde končí. Nabral jsem do ruky bláto, nechal ho okapat, až drželo trochu pohromadě, a pak jsem jím mrskl vysoko do vzduchu proti úplně průhledné bariéře. Ve výšce asi čtrnácti stop hrouda se slyšitelným plesknutím narazila na neviditelný povrch, rozprskla se a s udivující rychlostí stékala v mizejících čůrcích. Takže zeď byla pěkně vysoká. Druhou hrst jsem vyhodil i ještě ostřejším úhlu, bahno narazilo na povrch ve výšce asi osmnácti stop a zmizelo stejně rychle jako poprvé.

Teď jsem sebral všechnu sílu a připravil se, abych třetí hrst vyhodil co nejvýš. Vymačkal jsem bláto, aby hrouda bylo co nejsušší, a mrštil s ní do výšky tak příkře, že jsem se bál, že vůbec nenarazí. Podařilo se, a tentokrát bariéru přelétla a spadla s pořádným cákancem do bláta za ní. Konečně jsem měl jakousi představu o výšce zdi, přehodit ji se mi podařilo ve výšce nějakých dvacet nebo jednadvacet stop.

Přelézt devatenáct či dvacet stop vysokou, kolmou, sklovitě hladkou zeď, to nejde. Pak musím bariéru obejít a doufat, že najdu bránu, nebo dojdu na konec, nebo k nějakému průchodu. Tvoří překážka úplný kruh nebo jiný útvar, nebo byla postavena jen do obloku, nebo půlkruhu? Pustil jsem se do průzkumu a pokračoval doleva, rukama hmatáje nahoru a dolů po neviditelném povrchu, a hledal jsem nějaké okno nebo jiný malý vstup. Než jsem začal, pokusil jsem se označit své postavení důlkem v bahně, jenomže bláto bylo příliš řídké, aby v něm zůstaly nějaké stopy. Zapamatoval jsem si tedy svoje stanoviště podle vysokého cykasu, který rostl ve vzdáleném lese a vypadal, že je v jedné

přímce se sto yardů vzdáleným krystalem. Jestli tu žádná brána nebo průchod není, poznám to, až celou zeď obejdu.

Moc daleko jsem nedošel a už jsem věděl, že křivka, kterou opisují, je uzavřená kružnice o poloměru asi sto yardů - pokud je křivka pravidelná. To znamenalo, že mrtvý muž leží blízko u zdi, skoro přesně naproti místu, odkud jsem vyšel. Byl uvnitř nebo vně zdi? To jsem se měl brzy dozvědět.

Jak jsem pomalu obcházel bariéru, aniž jsem nacházel bránu, okno nebo jiný vchod, došel jsem k závěru, že tělo leží uvnitř. Když jsem mrtvého muže uviděl zblízka, jeho rysy mě jaksi zneklidnily. V jeho výrazu bylo cosi varovného, stejně se na mě dívaly i skelné oči. Když jsem se dostal ještě blíž, usoudil jsem, že je to Dwight, veterán, kterého jsem nikdy osobně neznal, ale loni mi ho kdosi ukázal. Krystal, který svíral, stál za to - byl to největší kousek, jaký jsem kdy viděl.

Byl jsem u těla tak blízko, že kdyby nebylo bariéry, mohl jsem se ho dotknout, když tu moje hmatající ruka proklouzla za neviditelný roh. Ve vteřině jsem zjistil, že je tam mezera na tři stopy široká, sahající od země do větší výšky, než kam jsem mohl dosáhnout. Nebyly to žádné dveře, ani stopa po závěsech, které by prozradily, že tu * dveře kdysi byly. Nezaváhal jsem ani vteřinu, vstoupil dovnitř, a po dvou krocích jsem se ocitl u zhrouceného těla - leželo v pravém úhlu k hale, do které jsem vstoupil, v jakési vnitřní chodbě bez dveří. Znovu jsem se podívil, když jsem zjistil, že vnitřek obrovské ohrady je přepážkami rozdělený do částí.

Sklonil jsem se, abych ohledal tělo, a zjistil jsem, že nenese žádnou stopu po zranění. To mě ani nepřekvapilo, protože skutečnost, že tu krystal zůstal, mluví ve prospěch pseudohadích domorodců. Rozhlížel jsem s, jestli neuvidím, co zavinilo smrt, a moje oči zachytily kyslíkovou masku, ležící u nohou mrtvol. Tady by mohl být důvod. Bez tohoto přístroje nemůže lidská bytost dýchat venuský vzduch déle než třicet vteřin, a Dwight - pokud to byl on, svou masku zřejmě ztratil. Asi si ji pořádně nepřipnul, takže vahou trubic se uvolnily přezky - to by se u masky s Duboisovým filtrem stát nemohlo. Půlminutová rezerva byla příliš krátká na to, aby se člověk shýbl a znovu si přístroj nasadil - nebo byla zrovna koncentrace kyanidů v atmosféře příliš vysoká. Možná obdivoval krystal - ať už ho našel kdekoli. Zjevně ho právě vytáhl z kapsy obleku, protože patka nebyla zapnutá.

Pustil jsem se do vyprošťování obrovského krystalu z prstů mrtvého prospektora - tělo bylo tak ztuhlé, že šlo o obtížný úkol. Sféroid byl větší než mužská pěst a odrazil jako živý narudlé paprsky slunce putujícího k západu. Když jsem se dotkl zářivého povrchu, proti své vůli jsem se otfásl - jako bych s nádherným předmětem vzal na sebe také záhubu, které podlehli dřívější nositel. Nevolnost však brzy pominula a já krystal pozorně uložil do kapsy koženého obleku. Pověřivosti jsem nikdy netrpěl.

Přilbou jsem zakryl mužův mrtvý, vytřeštěný obličej, narovnal jsem se a prošel zpátky neviditelným vchodem do vstupní haly velké ohrady. Znovu mě přepadla zvědavost, co za impozantní stavbu jsem to objevil, a týral si mozek spekulacemi o materiálu, původu a účelu. Nevěřil jsem ani chvilku, že zeď postavily lidské ruce. První naše lodě přistály na Venuši teprve před dvaasedmdesáti lety a jediné lidské bytosti na planetě jsou na Terra Nova. Ani lidé neznají tak dokonale průhledný, pevný materiál, který nelomí světlo. Prehistorické vpády lidí na Venuši taky nemusím brát v úvahu, takže se musím vrátit k myšlence, že stavbu vytvořili domorodci. Žila na Venuši před lidoještěři ještě jiná, zapomenutá, vysoce vyspělá rasa? Pseudohadí národ, i s jeho pracně stavěnými městy, mi se zdí takového druhu nejde dohromady. Určitě tu kdysi dávno žily jiné bytosti, a toto je možná poslední památka na ně. Nebo příští expedice najdou další podobné ruiny? Účel stavby mi zcela uniká - ale podivný a na první pohled nepraktický materiál nabízel domněnku, že se jedná o budovu postavenou k náboženským účelům.

Uvědomil jsem si, že takové problémy nevyřeším a že to jediné, co můžu dělat, je, že neviditelnou strukturu prozkoumám. Místnosti a chodby se prostíraly na zdánlivě neporušené blátivé pláni; domníval jsem se, že když poznám, jak jsou rozmístěny, zavede mě to k něčemu důležitému. Tak jsem se vydal po hmatu zpět, minul tělo a postupoval dopředu a dovnitř, odkud asi mrtvý muž přišel. Později prozkoumám vstupní chodbu, ze které jsem vyrazil.

Tápal jsem jako slepec, i když mlhou prosvítalo slunce, a pomalu jsem se sunul dopředu. Chodba se brzy ostře stáčela a pokračovala spirálou do středu ve stále se zmenšujících kruzích. Sem a tam jsem nahmatl vnitřní sekce bez dveří a párkrát jsem narazil na rozcestí dvou, tří nebo čtyř rozbíhajících se uliček. V takových pří-

padech jsem se pouštěl tou nejvnitřnější chodbou, co vypadala jako pokračování té moje. Až dojdou doprostřed a budu se z hlavních místností vracet, budu mít dost času zkoumat odbočky. Těžko dokážu popsat, jak zvláštní to byl pocit - tápavě hledat neviditelnou cestu v neviditelné budově, kterou postavily Čísi zapomenuté ruce na cizí planetě!

Nakonec jsem hmatem a s klopýtáním zjistil, že chodba končí na větším otevřeném prostranství. Celé jsem je obešel, byla to kruhová místnost o průměru asi deseti stop; a z polohy mrtvého muže vzhledem k určitým bodům ve vzdáleném lese jsem soudil, že se nacházím poblíž nebo přímo ve středě budovy. Vybíhalo z něj pět dalších chodeb kromě té, kterou jsem přišel, ale tu svoji jsem si dobře zapamatoval podle polohy mrtvol vzhledem k jednomu zvláštnímu stromu na obzoru, který jsem viděl, když jsem stál přesně ve vchodu.

V místnosti nebylo nic, co by ji charakterizovalo - podlahu tvořilo řídké bahno jako všude. Chtěl jsem vědět, jestli je tu nějaká střecha, tak jsem zopakoval zkoušku s házením bláta, a zjistil jsem, že tu žádná střecha není. Jestli tu nějaká kdy byla, musela spadnout už dávno, protože jsem nezakopával o žádné trosky nebo roztržené bloky. Přišlo mi moc divné, že ta zjevně prastará stavba nejeví ani známku rozpadání, nikde žádné vydrolené zdivo, ani stopa po zkáze.

Co to bylo? Co to kdysi bylo? Z čeho to bylo? Jak to, že jsem nenašel spáry ve sklovitých, podivně jednolitých zdech? Proč tu nebyly dveře nebo jejich zbytky, venku ani uvnitř? Věděl jsem jenom, že jsem v kruhové budově bez střechy a bez dveří, která je postavena z jakéhosi tvrdého, hladkého, dokonale průhledného materiálu, který nelomí a neodráží světlo, o průměru sto yardů, s mnoha chodbami a s malou kruhovou místností uprostřed. Pří-
mým zkoumáním jsem se nemohl více dovědět.

Všiml jsem si, že slunce - zlatorudý kotouč plovoucí v Šarlatově oranžovém poli nad zamlženými stromy na obzoru - se přiblížilo k západu. To znamenalo, že si budu muset pospíšet, jestli chci najít suché místo na přenocování dřív, než se setmí. Už dávno jsem si vyhlédl místo na pevném, mechem porostlém okraji-planiny poblíž hřebenu, odkud jsem prve pozoroval světélkující krystal, a věřil jsem, že budu mít jako vždycky štěstí a lidoještěři mě nenapadnou. Vždycky jsem se snažil prosadit, že bychom měli chodit aspoň ve dvou, aby jeden měl hlídku, zatímco

druhý spí. Ale Společnosti to bylo jedno, protože zatím došlo jenom k málo nočním útokům. Ti Šupinati darebáci měli asi v noci potíže s viděním, i když měli ty svoje divné pochodně.

Vybral jsem si chodbu, kterou jsem přišel, a začal se vracet ke vchodu. Další průzkumy mohou počkat do zítřka. Nahmatával jsem směr spirálovitou chodbou, jak nejlépe jsem uměl - podle paměti, orientačního smyslu a podle některých trsů trávy -, až jsem se znovu ocitl v těsné blízkosti mrtvol. Zhlédl jsem dvě masafky, jak na-
1 ptávají na přilbou přikrytý obličej, a to znamenalo rozklad. S pocitem marnosti a hnusu jsem zvedl ruku, abych tyto saprofágy smetl - když tu se přihodila prapodivná věc. Moje ruka uprostřed pohybu narazila na neviditelnou zeď, což znamenalo - bez ohledu na to, jak pečlivě jsem hledal cestu - že jsem se nevrátil do chodby, ve které tělo leží. Místo toho jsem se ocitl v souběžném koridoru, bezpochyby jsem špatně odbočil na některém ze sple-
tých rozcestí.

Zadoufal jsem, že dojdou ke vstupu do krajní chodby, a postupoval jsem vpřed, ale narazil jsem na slepou zeď. Takže se budu muset vrátit do místnosti uprostřed a hledat směr znova. Nevěděl jsem přesně, kde jsem udělal chybu. Rozhlédl jsem se po zemi, jestli tam nějakým zázrakem nezůstaly Šlapoty, ale na první pohled bylo jasné, že řídké bahno podrží otisky jenom několik málo vteřin. Cestu doprostřed jsem našel bez obtíží, a tam jsem se soustředil na správný východ. Předtím jsem to vzal příliš vpravo. Ted' musím někde odbočit vlevo - kde, to se uvidí cestou.

Jak jsem se prohmatával dopředu, cítil jsem, že tentokrát jdu správně, a zabočil jsem vlevo na rozcestí, které, jak jsem si byl jist, mi bylo známo. Pokračoval jsem j>o spirále a dával pozor, abych nevstoupil do vnitřních chodeb. Brzy jsem však znechuceně pozoroval, že můj tělo příliš daleko; tahle chodba určitě vede k vnější zdi daleko za ním. Doufal jsem, že je třeba další východ v polovině, kterou jsem neprozkoumal, proto jsem popošel několik kroků, ale znovu jsem narazil na pevnou zeď. Viděl jsem, že plán budovy je daleko složitější, než jsem si myslel.

Rozhodoval jsem se, jestli se mám znovu vracet doprostřed nebo zkusit některou pobočnou dráhu, která míří k tělu. Když si vyberu druhou možnost, budu riskovat, že si popletu plán cesty, který mám v hlavě; radši bych to neměl zkoušet, pokud nevymyslím způsob, jak označit místa, kudy jsem prošel. To byl opravdu problém, hořec-

ně jsem v duchu pátral po řešení. Vypadalo to, že u sebe nemám nic, co by nechávalo stopy, ani co by se dalo sypat - nebo odtrhávat a pohazovat každou minutu.

Pero nenechalo na neviditelné stěně ani čárku a odhazovat za sebou vyživovací tablety se mi nechtělo. I kdybych to zkusil, brzy by mi došly - navíc by se malé tablety okamžitě zabořily do bahna. Hledal jsem po kapsách staromódní zápisník - často se na Venuši neoficiálně používá, i když papír ve zdejší podnebí rychle plesniví. Stránky by se daly vytrhat, ale nenašel jsem ho. Trhat pevný, jemný kov záznamového svitku, odolného proti rozkladu, bylo nemožné, a oblečení taky nenabídlo žádnou možnost. Ve zvláštní venušská atmosféře bych se neobešel bez spolehlivého koženého obleku, a prádla jsem měl na sobě vzhledem ke klimatu minimálně.

Pokusil jsem s vyždímaným blátem pomazat hladkou neviditelnou zeď, ale bahno steklo stejně rychle, jako když jsem předtím zkoušel výšku zdi. Nakonec jsem vytáhl nůž a zkusil vyrýt do sklovitého povrchu rýhu - něco, co bych nahmatal, i když značku nebudu zdálky vidět. Nebylo to k ničemu, protože ostří nezanechalo na tom neuvěřitelném neznámém materiálu nejmenší škrábanec.

Nešťastný z marných pokusů nechat stopu jsem znovu začal popaměti hledat cestu do kruhové střední místnosti. Zdálo se, že je snazší vracet se než hledat určitý vytyčený směr ven, ale teď jsem měl potíž i s cestou zpátky. Tentokrát jsem si poznačil na svítek každou odbočku, kterou jsem udělal - kreslil jsem si hrubý náčrt své cesty a zaznamenával si všechny odbíhající chodby. Šlo to k zbláznění pomalu, když jsem všechno musel zjišťovat rukama, a možnost, že se spletu, byla nekonečně velká; věřil jsem ale, že se mi to vyplatí.

Dlouhý venušský soumrak pokročil, když jsem se dostal do středové místnosti, ale pořád jsem měl naději, že se dostanu ven dřív, než bude úplná tma. Srovnal jsem si záznam s tím, co jsem si pamatoval, našel jsem původní chybu a znovu jsem se s důvěrou vydal podél neviditelných zdí. Stácel jsem se více doleva než při předchozích pokusech a snažil jsem se sledovat odbočky podle záznamu pro případ, že zase dělám chybu. V houstnoucím šeru jsem hledal směr, teď určený odporným mrakem masařek. Nepochybně to nebude dlouho trvat a na hladinu bláta se vynoří bahnatky, aby příšernou práci dokončily. S nechutí jsem se blížil k tělu, chystal jsem se je pře-

kročit, náhlý náraz do zdi mi však pověděl, že jsem znovu zabloudil.

Teď jsem poznal, že jsem ztracený. Stavba byla příliš komplikovaná, než aby se dala rychle pochopit, a já se budu muset pořádně potrápit, než se vymotám ven. Ještě pořád jsem se chtěl dostat na suchou zem, než se úplně setmí; vrátil jsem se ještě jednou doprostřed a začal s víceméně bezcílnou sérií pokusů a omylů - a při světle baterky jsem si dělal poznámky. Když jsem rozsvítil, se zájmem jsem si všiml, že nevidím nikde odraz - ani to nejmenší zablesknutí - na průhledných zdech okolo. To jsem ale čekal, protože slunce se na té zvláštní hmotě neodrazilo ani jednou.

Pořád jsem se potácel dokola, když nastala noc. Hustá mlha zakryla většinu hvězd a planet, ale Země byla krásně vidět jako zářící, modrozelený bod na jihovýchodě. Bylo právě po opozici, v teleskopu by byl na ni nádherný výhled. Když se mlha ještě víc protrhla, rozeznal jsem vedle ní dokonce Měsíc. Mrtvé tělo - můj jediný záchytný bod - jsem neviděl, tak jsem dotápal s několika odbočkami do středu. Nakonec jsem se musel vzdát vyhlídky na spánek na suché zemi. Až do rána se nedalo nic dělat, přemýšlet jsem mohl i tady. Polehávání v bahně nebylo nic příjemného, ale v koženém obleku se to dá vydržet. Na minulých výpravách jsem spal i za horších podmínek a z vyčerpání mě přešla i nechuť.

Tak jsem tady, dřepím v bahně v prostřední místnosti a dělám si při baterce poznámky. Je skoro legrační, do jaké divné, neobvyklé bryndy jsem se dostal. Ztratil jsem se v domě bez dveří - v domě, který nevidím! Určitě hned ráno se odtud dostanu, nejpozději odpoledne musím být zpátky na Terra Nova i s krystalem. Je to krása - jak se leskne i ve slabém světle baterky. Vyndal jsem ho z kapsy, abych ho prohlédl. Přestože jsem unavený, nechce se mi spát, píšu už hodně dlouho. Musím toho teď nechat. Nehrozí nebezpečí, že by mě tu domorodci obtěžovali. Nejméně se mi líbí ta mrtvola - naštěstí mě kyslíková maska ušetří nejhoršího. Chlorátové kostky užívám velmi opatrně. Teď si vezmi pár vyživovacích tablet a půjdu spát. Později napíšu víc.

Později - odpoledne, 13. VI.

Mám víc starostí, než jsem čekal. Jsem pořád v budově a budu si muset zatraceně pospíšet a popřemýšlet, jestli chci dneska spát na suché zemi. Dlouho mi trvalo, než jsem usnul, a dneska jsem se probudil málem v poledne. Klidně bych spal dál, kdyby se

slunce nedostalo skrz mlhu. Na mrtvolu byl nehezský pohled - hýbaly s ní bahnatky a kolem se vznášel mrak masařek. Così strhlo přílbu z obličej, bylo lepší vůbec se tam nedívat. Byl jsem vděčný, že mám masku, když jsem si situaci uvědomil.

Nakonec jsem se otřepal a vyklepal bahno, vzal si pár tablet a založil novou chlorátovou kostku do elektrolyzéru masky. Kostky používám pomalu, ale je škoda, že jsem si jich nevzal s sebou víc. Vyspaný jsem se cítil mnohem lépe a myslel jsem, že se z budovy dostanu velmi rychle.

Když jsem se podíval na poznámky a nákresy, které jsem si načrtl, zaujalo mě, kolik je tu chodeb a jak lehké je udělat základní chybu. Ze šesti východů ze středové místnosti jsem si vybral tu, o které jsem měl za to, že jsem jí vstoupil dovnitř - řídil jsem se přitom odhadem podle oka. Když jsem stál přesně ve vchodu, mrtvola vzdálená padesát yardů byla v přímce s určitým lepidendronem ze vzdáleného lesa. Teď to vypadalo, že takový pohled nemusí být dostatečně přesný - malá vzdálenost těla způsobila, že rozdíly ve směru vzhledem k obzoru byly stejně malé, i když jsem se díval z vedlejších východů. Ke všemu ten strom se příliš nelišil od ostatních lepidendronů na obzoru.

Když jsem tento závěr ověřoval, zjistil jsem se zlostí, že si nemůžu být jist, který ze tří východů je ten pravý. Copak jsem při každém pokusu prošel jinou sítí chodeb? Tentokrát se přesvědčím. Napadlo mě, že sice nemůžu nechávat stopy, ale značku tu nechat můžu. Bez obleku se neobejdu, ale - protože mám husté vlasy - můžu postrádat přílbu; byla dost velká a lehká na to, aby zůstala na hladině bahna. Sundal jsem tedy polokouli z hlavy a položil ji u jednoho vchodu - toho vpravo ze tří, které musím vyzkoušet.

Šel jsem chodbou s nadějí, že je to ta správná; opakoval jsem si, které odbočky se mi vybavují, neustále jsem se díval do poznámek a dělal si nové. Kdybych se nedostal ven, budu systematicky zkoušet všechny možné varianty; a když se to nepovede, prohledám stejným způsobem chodby vedoucí z druhého vchodu - a jestli to bude nutné, dojdou až ke třetímu. Dříve nebo později musím narazit na stezku k východu, musím být ale trpělivý. I v tom nejhorším případě se dostanu na volnou planinu včas, abych se vyspal v suchu.

Momentální výsledky mi trochu sebraly odvahu, i když mi pomohly vyloučit vchod po pravé straně za pouhou hodinu. Z této chodby patrně vychaze-

I a jenom sít' slepých uliček, které Všechny končily daleko od mrtvého těla; a velmi brzy jsem viděl, že toho jsem si předchozího odpoledne nevšiml. Stejně jako předtím jsem však snadno našel cestu doprostřed.

Asi v jednu hodinu odpoledne jsem posunul přílbu ke druhému vchodu a začal zkoumat chodbu za ním. Zpočátku jsem myslel, že poznávám odbočky, ale brzy jsem se ocitl v úplně neznámé spleti cest. Nemohl jsem se k tělu dostat a tentokrát to vypadalo, že jsem odříznutý i od středové místnosti, i když jsem měl zato, že jsem si psal každý pohyb, který jsem udělal. Zdálo se, že tu jsou záludné zatáčky a křížovátky, příliš jemné, než abych je dokázal zachytit hrubými nákresey, a mě se začal zmocňovat vztek a zoufalství. S trpělivostí určitě nakonec vyhraju, jenomže můj průzkum bude muset být daleko podrobnější, neúnavný a dlouhodobý.

Ve dvě hodiny jsem stále ještě marně bloudil chodbami - prohmatával jsem se vpřed, stále se ohlížel střídavě po přílbě nebo mrtvém těle, a s klesající důvěrou si zapisoval poznámky na svitek. Proklínal jsem hloupost a jalovou zvědavost, které mé záahly do spleti neviditelných zdí. Uvědomoval jsem si, že kdybych stavbu nechal na pokoji a vrátil se zpátky hned poté, když jsem vzal krystal, byl bych tef v bezpečí na Terra Nova.

Najednou mě napadlo, že bych se, mohl pomocí nože podkopat pod neviditelnými zdmi a tak se dostat nejkratší cestou ven - nebo aspoň do chodby, která ven vede. Neměl jsem představu, jak hluboko má budova základy, ale všudypřítomné bahno naznačovalo, že tu není žádná podlaha, jenom půda. Postavil jsem se čelem ke vzdálené a stále strašnější mrtvole a začal hořečně rýt do země širokou, ostrou čepelí nože.

Do hloubky asi šesti palců sahala polotekutá bahno, to však najednou zhoustlo. Zdálo se, že spodní vrstva půdy má jinou barvu - nasedly jí, trochu podobný tomu, co se vyskytuje poblíž severního pólu Venuše. Jak jsem se prokopával blíž k neviditelné bariéře, viděl jsem, že zem je stále tvrdší. Vodná té bahno stékalo do jámy stejně rychle, jako jsem jíl vyrýval, ale přesto jsem se do něho stále nořil a pracoval. Kdybych dokázal vysekat pod zdí jakýkoli průchod, bahno by mě nezadrželo.

V hloubce asi tří stop však půda byla už tak tvrdá, že jsem kopal velmi pomalu. S tak houževnatým materiálem jsem se nikdy dřív nesetkal, dokonce ani na této planetě. Nožem jsem sekal a štípal pevně udusaný jíl; úlomky,

které jsem vytáhl, vypadaly jako kameny nebo kousky kovu. Nakonec se podloží štípat ani sekát nedalo; musel jsem s prací skončit, spodní hrany zdi jsem ale nedosáhl.

Hodinu jsem se snažil, všechno bylo marné, navíc jsem spotřeboval spoustu energie a musel jsem si vzít zvláštní dávky vyživovacích tablet a založit novou chlorátovou kostku do kyslíkové masky. Znamenalo to také přestávku v každodenním průzkumu, protože jsem pořád příliš slabý na to, abych mohl chodit. Když jsem si očistil ruce a paže z nejhoršího bahna> sedl jsem si, abych napsal tyto záznamy - opírám se o neviditelnou zeď zády k mrtvole.

Tělo se už hýbe nejružnější havětí - zápach přivábil slizké akmany ze vzdálené džungle. Všiml jsem si, že mnoho efješů rostoucích na planině natahuje nekrofágní tykadla směrem k mrtvole, pochybuji ale, že jsou tak dlouhá, aby tam dosáhla. Bylo by dobré, kdyby se tu objevil nějaký opravdu masožravý tvor, třeba skoráš, protože by mě mohl ucítit a proběhl by chodbami ke mně. Taková zvířata mají zvláštní smysl pro orientaci. Mohl bych je pozorovat, jak se blíží, načrtnout si přibližně, kudy běží, pokud se jim nepodaří dostat se ke mně napoprvé. To by také byla velká pomoc. Kdyby se ke mně přece jenom dostal, s pistolí bych se s ním lehce vypořádal.

To jsou ale přehnané naděje. Až dopíšu, budu odpočívat trochu déle, a potom budu zase trochu chodit. Jakmile se dostanu do středové místnosti - což by mělo být snadné -, zkusím vchod úplně vlevo. Snad se mi nakonec podaří dostat se ven do setmění.

Noc-13. VI.

Další potíže. S útekem budu mít pekelnou svízele, protože se objevily problémy, které jsem vůbec nečekal. Další noc v bahně a zítra mám na krku boj. Zkrátil jsem si odpočinek, vstal a tápal chodbami už od čtyř. Asi za patnáct minut jsem došel do středové místnosti a posunul přílbu, aby označila poslední ze tří možných vchodů. Vyrázil jsem, připadalo mi, že cesta je nějak známá, ale v pěti minutách mě vzbudil pohled, který mě zdrtil tak, že to ani neumím popsat.

Ze vzdáleného lesa za planinou se vynořila skupina pěti nebo šesti odporých lidojesterů. Na tu dálku jsem je nemohl přesně rozeznat, ale připadalo mi, že se zastavili, obrátili se k lesu a dělali jakési posunky, a potom se k nim přidal další tucet. Celá skupina se pak vydala přímo k neviditelné budově; když se blížila, pozorné jsem ji studoval. Nikdy dřív jsem ty bytosti

neviděl zblízka jinak,, než mezi rychlými stíny v džungli.

Na pohled se podobaly plazům^ i když jsem věděl, že je to povrchní podoba, protože zdejší bytosti nemají nic společného s pozemským životem. Když se dostaly blíž, už mi tak plazovité nepřipadaly až na plochou hlavu a zelenou, slizkou, jakoby žabí kůži. Kráčely vzpřímeně na zvláštních pevných pahýlech, jejich přísavky v bahně vydávaly podivné zvuky. Byli to průměrní jedinci, asi sedm stop vysokí, se čtyřmi dlouhými, provazcovitými hradními tykadly. Pohyby tykadel - pokud Foggovy, Ekbergovy a Janatovy teorie mají pravdu, o čemž jsem dříve pochyboval, ale teď tomu pomalu věřím - ukazovaly, že se bytosti domlouvají.

Vytáhl jsem plamenomet a připravil se na tvrdý souboj. Nepřítel byl v přesile, ale zbraň mi dávala určitou výhodu. Jestli bytosti budovu znají, přijdou si pro mě, a to by byl klíč, jak se dostat ven; to by udělali i masožraví skoráši. Bylo skoro jisté, že mě napadnou; i když krystal v mojí kapse nemohly vidět, cítily jeho blízkost zvláštním smyslem.

K mému velkému překvapení na mě ale nezaútočily. Místo toho se rozdělily a vytvořily kolem mě velký kruh - v takové vzdálenosti, podle které jsem poznal, že se tisknou k neviditelným zdem. Stály tam v kruhu kolem, dívaly se na mě tiše a zkoumavě, hýbaly tykadly, občas kývly hlavou a pokynuly horními končetinami. Po chvíli jsem viděl, že z lesa přicházejí další lidojesteri, jdou sem a připojují se ke zvědavé skupině. Ti, kteří byli nejbliž mrtvole, na ni jenom zběžně pohlédli, jinak se jí nezabývali. Byl to hrozný pohled, ale lidoj estery to vůbec neznepokojilo. Sem tam některý z nich pracou nebo tykadly ohledněl mouhu, nebo přísavkami na pahýlech rozmáčkla akmana, sifiklakla nebo natažené erješe.

Jak jsem se ohlížel po groteskních a nečekaných vetřelcích a neklidně přemýšlel o tom, proč mě nenapadli hned, opustila mě najednou veškerá vůle a energie, abych pokračoval v hledání cesty ven. Opřel jsem se bezvládně o neviditelnou zeď chodby, ve které jsem zrovna stál, a nechal myšlenky, aby spřádaly řetězce nejdivočejších spekulací. Stovka tajemství, která mě dřív překvapovala, najednou měla nový> zlověstný význam, a na mě sedla neovladatelná hrůza, jakou jsem dřív nezažil.

Myslím, že jsem zjistil, proč ty odporé bytosti kolem mě postávaly a čekaly. Myslím taky, že jsem nakonec

rozluštil tajemství průhledné stavby. Vábivý krystal, který jsem měl, tělo muže, který ho měl přede mnou - to všechno začalo nabývat temný a výhružný smysl.

Vůbec to nebyl řetěz obyčejných náhod, díky kterým jsem se ztratil v neviditelných nezastřešených chodbách. Vůbec ne. Nepochybně to místo bylo opravdové bludiště - labyrint, který postavili ti ďáblové, jejichž zručnost a schopnosti jsem zatraceně podcenil. Mohl jsem to tušit dřív, když jsem věděl, jak dovední jsou v architektuře? Účel stavby byl jasný. Byla to past - past určená k odchytu lidí, s krystalem jako návnadou. Ty plazovité bytosti ve válce proti zlodějům krystalů sáhly ke strategii a použily naši chamtivost proti nám.

Dwight - pokud rozkládající se tělo patřilo skutečně jemu - byl obětí. Určitě ho chytili pár dní před tím, a on už nenašel cestu zpátky. Nedostatek vody ho nepochybně přivedl k šílenství a možná spotřeboval i chlorátové kostky. Masku mu asi nespada náhodou. Pravděpodobnější byla sebevražda. Než by čekal na pomalou smrt, vyřešil situaci tak, že shodil masku a nechal smrtelnou atmosféru, ať s ním skoncuje hned. Strašná ironie jeho osudu byla v tom, že zůstal ležet pár kroků od východu, který se mu nepodařilo najít. Kdyby hledal o minutu déle, zachránil by se.

A teď jsem v pasti, stejně jako byl on. V pasti, stádo zvědavců okolo na mě civí a vychutnává kaši, do které jsem se dostal. To pomyšlení mě dohánělo k šílenství a jak se mě zmocňovalo, popadl mě záchvat paniky a já jsem se bezcílně rozběhl neviditelnými chodbami. Na několik vteřin se ze mě

stal maniak - potácel jsem se, klopýtal, otloukal se o neviditelné zdi, a nakonec jsem se bez dechu sesunul do bahna, jako rozedraná hromada krvácejícího masa bez rozumu.

Pádem jsem se trochu vzpamatoval, takže když jsem se vyškřábal na nohy, zase jsem viděl jasně a dokázal jsem uvažovat. Pozorovatelé kolem kývali tykadly ve zvláštním, nepravidelném rytmu, který vypadal jako zlomy siný, nepřátelský smích; když jsem vstal, di-voce jsem jim zahrozil pěstí. Zdálo se, že moje gesto vyvolalo další strašné veselí. Pár z nich je neohrabaně napodobilo zelenavými horními končetinami. Zastyděl jsem se, pokusil jsem se spočítat, jaké mám možnosti a zhodnotit situaci.

Koneckonců jsem na tom nebyl tak zle jako Dwight. Na rozdíl od něho jsem věděl, o co jde, byl jsem předem varován, předem ozbrojen. Měl jsem důkaz, že k východu se nakonec dá dojít, takže nebudu jako on upadat předčasně do zoufalství. Tělo - nebo kostra, která brzy zbude - bylo pořád přede mnou jako ukazatel hledaného východu, a když budu zatraceně trpělivý, dostanu se nakonec ven, pokud si budu dostatečně dlouho inteligentně počínat.

Měl jsem ale tu nevýhodu, že mě obklopili ti plazovití mizerové. Teď, kdy už jsem věděl, jaký účel past má - neviditelný materiál prozradil vědu a technologii vyspělejší než pozemskou - nemohl jsem už podceňovat inteligenci a schopnosti mých nepřátel. Na útěku bych měl dost problémů, i když mám plamenomet. I kdybych měl odvalu a byl rychlý, nepochybně mě na dlouhém útěku uvidí.

Nejdřív se ale musím dostat ven -

musí se mi podařit navnadit nebo vyprovokovat některou stvůru, aby se ke mně vydala. Když jsem si připravoval pistoli ke stříbě a počítal, jak jsem na tom se zásobou munice, napadlo mě vyzkoušet, jak by plamen účinkoval na neviditelné zdi. Ze bych přehlédl tak prostý způsob, jak utéct? Neměl jsem žádnou představu o chemickém složení průhledné bariéry, a bylo možné, že by ji jazyk plamene rozkrojil jako máslo. Vybral jsem si místo směrem k mrtvole, pečlivě jsem zblízka zamířil a špičkou nože zkoušel, jaký účinek na zeď oheň má. Nic se nezměnilo. Viděl jsem, jak se plamen roztrhl, když narazil na povrch, a v té chvíli jsem si uvědomil, že moje naděje byly marné. K východu mě dovede jenom dlouhé, únavné hledání.

Spolkl jsem další vyživovací tabletu a vložil novou chlorátovou kostku do elektrolyzéru; znovu jsem si vzpomněl, co jsem původně chtěl dělat: vrátit se do středové místnosti a začít nanovo. Neustále jsem nahlížel do poznámek a psal si nové - vybíral jsem si jednu špatnou odbočku za druhou, ale potácel jsem se zoufale dopředu, dokud odpolední světlo nezesláblo. Při pochodu jsem se občas podíval po tichém kruhu výsměšných pohledů a všiml jsem si, že se diváci postupně mění. Neustále se někteří vraceli do lesa a na jejich místa přicházeli jiní. Čím více jsem přemýšlel o jejich taktice, tím mene se mi líbili, protože mě napadlo, proč .to dělají. Mohli se do mě pustit kdykoliv, ale vypadalo to, že se radši dívají, jak se snažím utéct. Musel jsem z toho jediné usoudit, že se jimi takové představení zamlouvám -ještě víc jsem se teď děsil možnosti, že jim padnu do rukou.

Když se setmělo, přestal jsem s hledáním a posadil se do bláta, abych si odpočinul. Píšu ve světle baterky, za chvíli zkusím usnout. Doufám, že zítra budu venku, protože v lahvi už je vody na dně a lakolové tablety jsou ubohou náhražkou za vodu. Nechtělo by se mi zkoušet vlhkost z bahna, protože voda z blát se dá pít, jenom když je destilovaná. Proto jsme také do oblasti žlutého jílů zaváděli tak dlouhé vodovodní potrubí - nebo jsme čekali na déšť, když nás ti mizerové našli a potrubí poškodili. Už také nemám moc chlorátových kostek, musím se snažit snížit spotřebu kyslíku, pokud to bude možné. Moje odpolední pokusy s podhrabáváním a potom ten záchvat paniky stály nebezpečně mnoho vzduchu. Zítra omezím fyzickou námahu na nejnutnější minimum, pokud nenasrazím na plazy a nebudu se muset s nimi separát. Musí mi zůstat dost chlorátu pro cestu zpát-

ky na Terra Nova. Moji nepřátelé jsou stále nablízku; vidím kolem sebe kruh mihotavých pochodní. Z těch světél jde hrůza, nemůžu kvůli nim spát,

Noc -14. VI

Celý další den hledání a pořád Žádný východ! Začínám se strachovat, jak to bude s vodou, protože v poledne jsem vypil z lahve poslední kapku. Odpoledne sprchlo, vrátil jsem se do středové místnosti pro přilbu, kterou jsem tam nechal jako značku - použil jsem ji jako misku a získal tak asi dva šálky vody. Většinu jsem vypil, ale zbyteček jsem nalil do lahve. Lakolové tablety žízeň trochu potlačují, doufám, že v noci bude zase pršet. Nechávám teď přilbu obrácenou, aby zachytila všechno, co padá shůry. Vyživovacích tablet taky nemám nejvíc, ale není jich ještě nebezpečné málo. Od nynějška snížím dávky na polovinu. Starost mi dělají jenom chlorátové kostky, protože i když se nijak zvlášť nenamáham, pro celodenní chůzi jich spotřebuji nebezpečně mnoho; cítím se slabý, jak usilovné hospodařím s kyslíkem a mám stále větší žízeň. Když omezím potravu, budu se asi cítit ještě hůř,

Na tom labyrintu je něco prokletého - něco záhadného. Přisahal bych, že jsem při mapování určité odbočky vyloučil, jenomže každý nový pokus mým předpokladům odporuje. Nikdy předtím jsem si neuvědomil, jak ztracení jsme bez vizuálních orientačních bodů. Slepec by na tom byl líp - ale pro většinu z nás je králem smyslů **zrak**. Bezvýhodné tápání má za výsledek jenom to, že mi odvahy stále ubývá. Teď už chápu, jak se musel cítit chudák Dwight. Zbyla z něho už jenom kostra, sifiklakové, akmani a masařky už jsou pryč, Efješi trhají kožený oblek na kousky, rostou rychleji, než jsem myslel. A celou dobu kolem bariéry stojí a střídají se diváci, civí na mě, smějí se mi a baví se tou mizérií, ve které jsem se ocitl. Ještě jeden den a zblázním se, pokud nepadnu vyčerpáním.

Nedá se ale nic dělat než vytrvat. Dwight by se byl dostal ven, kdyby vydržel o minutu déle. Je také možné, že někdo z Terra Nova mě brzo půjde hledat, i když jsem pryč teprve třetí den. Strašně mě bolí svaly, nemůžu si ale do toho hnusného bahna lehnout a odpočívat. Minulou noc, přestože jsem byl strašně unavený, jsem spal jen chvílemi, a bojím že, že dnes v noci to nebude o nic lepší. Žiju v nekonečné noční můře - na hranici bdění a snu, ale nejsem ani doopravdy vzhůru, ani nespím. Ruce se mi třesou, teď už nemůžu dál psát. Kruh pochodní kolem

mě je strašidelný.

Pozdě odpoledne -15. VI.

Velký pokrok! Vypadá to dobře. Jsem velmi slabý, do rána jsem moc nespál. Pak jsem podřimoval až do poledne, vůbec jsem si ale neodpočinul. Nepršelo, žízeň jsem hrozně zesláblý. Snědl jsem vyživovací tabletu navíc, abych mohl chodit, ale bez vody je to skoro k ničemu. Zkusil jsem trochu vody z bláta, ale bylo mi příšerně zle a měl jsem pak ještě větší žízeň než předtím. Musím šetřit chlorátové kostky, takže se skoro dusím nedostatkem kyslíku. Většinou moc chodit nemůžu, ale bahnem se plazit dokážu. Kolem druhé hodiny odpoledne jsem měl pocit, že některé chodby poznávám, a dostal jsem se hodně blízko k mrtvole - nebo kostře -, blíž, než jsem byl při předchozích pokusech. Jednou jsem sešel do slepé uličky, ale objevil jsem hlavní stezku za pomoci mapy a poznámek. Je nešikovné, že těch poznámek je tolik. Určité už zabraly tři stopy záznamového svitku, musím se na dlouho zastavovat, abych je prošel. V hlavě mi hučí žízeň, vyčerpáním a nedostatkem vzduchu, těžko chápu všechno, co jsem si psal. Ty zatracené zelené potvory na mé pořád hledí, chechtají se těmi svými tykadly a někdy dělají posunky, jako by se bavily vtipem, kterému nemůžu rozumět.

Asi ve tři hodiny jsem se dostal trochu do tempa. Našel jsem průchod, na který jsem podle mých poznámek předtím nenarazil; a když jsem ho zkusil, zjistil jsem, že se plazím v kruhu ke kostře obalené šlahouny. Sledoval jsem jakoby spirálu, hodně podobnou té, kterou jsem se poprvé dostal do středové místnosti. Kdykoli jsem došel k pobočnému průchodu nebo rozcestí, snažil jsem se udržet směr co nejvíce podobný původní trase. Jak jsem se tak v kruhu blížil ke svému strašidelnému orientačnímu bodu, pozorovatelé začali divočeji gestikulovat a bez hlesu se vysmívat. Zřejmě v mém postupu viděli cosi pochmurně zábavného - nejspíš jim bylo jasné, jak bezmocný budu, až na ně narazím. Nechal jsem je, ať se baví; i když jsem si uvědomoval, jak hrozně jsem zesláblý, připravil jsem si plamenomet a všechny zásobníky, abych se přes tu zlomyslnou ještěřů falangu dostal.

Naděje vystoupila vysoko, na nohy jsem se však nezvedl. Bylo lepší zatím se plazit a šetřit síly na střetnutí s lidovějšími. Postupoval jsem velmi pomalu, nebezpečí, že zahnu do slepé chodby, bylo velké, zdálo se ale, že

stále mířím ke svému cíli z kostí. Úspěch mi dodal sílu, zapomněl jsem pro tu chvíli na bolest, žízeň a skrovnou zásobu chlorátových kostek. Stvůry se teď všechny shromáždily kolem vchodu - gestikulovaly, poskakovaly a smály se svými tykadly. Uvědomil jsem si, že brzo se utkám s celou hordou - a možná se zbraněmi, které si donesly z lesa.

Jsem teď už jenom několik yardů od kostry, čekám chvíli, než vyjdu ven a začnu se probíjet tou odpornou bandou. Věřím, že s poslední špetkou síly je rozpráším, bez ohledu na počet, protože pistole je obrovsky výkonná. Pak se utábořím na suchém mechu na okraji planiny a ráno mě Čeká únavný pochod džunglí na Terra Nova. Jak budu rád, až znovu uvidím živého člověka a lidská obydlí. Zuby lebky svítí a strašně se šklebí.

Navečer -15. VI

Hrůza a zoufalství. Zase všechno špatně! Po předchozí odbočce jsem se stále blížil ke kostře, ale náhle jsem narazil na přepážku. Znovu jsem se spletl, ocitl jsem se tam, kde jsem byl před třemi dny, při prvním marném pokusu opustit bludiště. Nevím, jestli jsem řval nebo ne - asi jsem byl příliš slabý na to, abych vydal nějaký zvuk. Jenom jsem dlouho ležel v bahně, zatímco ty zelené bestie venku skákaly a smály se a gestikulovaly.

Po chvíli jsem se trochu sebral. Žízeň, slabost a dušnost mě rychle zmáhaly, s poslední špetkou síly jsem založil chlorátovou kostku do elektrolyzáru - už bez starostí a bez ohledu na to, že bych potřeboval další pro cestu na Terra Nova. Čerstvý kyslík iné mírně osvěžil, mohl jsem se rozhlédnout pozorněji.

Vypadalo to, že jsem zůstal trochu dál od ubohého Dwighta než při prvním zklamání, a malátně jsem přemýšlel, jestli jsem se ocitl v jiné chodbě, trochu vzdálenější. Se stínem naděje jsem se pracně sunul dopředu - ale po několika stopách jsem narazil na slepou stěnu stejně jako předtím.

Takže to byl konec. Za tři dny jsem nikam nedošel, nemám už sílu. Brzo se zblázním žízni, nemám už chlorátové kostky na zpáteční cestu. Ještě mě trochu zajímá, proč se ty stvůry tak namáčkaly kolem vchodu, když se mi vysmívaly. To asi patřilo k frašce - abych si myslel, že se blížím k východu, o kterém věděly, že neexistuje.

Už dlouho nevydržím, rozhodl jsem se ale, že nebudu věci urychlovat jako Dwight. Jeho šklebící se lebka je obrácená ke mně, otočily ji šlahouny efješů, které hltají kožený oblek. Strašidelný

pohled prázdných očních důlků je horší než civění těch ještěřích stvůr. Jako mi ty mrtvé, rozšklebené bílé zuby vyhrožovaly.

Budu ležet v bahně úplně tiše a nastřádám všechny síly. *Záznam.* - doufám, že se dostane do rukou těch, kdo pro mě přijdou, a varuje je - bude brzy u konce. Až dopíšu, budu dlouho odpočívat. Pak, to už bude dost tma na to, než aby ty příšery dobře viděly, seberu všechny svoje rezervy a pokusím se přehodit záznamový svitek před zeď a přichodzí chodbu na plán venku. Musím si dát pozor, abych házel doleva, aby zpráva nedopadla k té poskakující bandě, co mě s takovou radostí obléhá. Možná se svitek na věky ztratí v bahně - možná ale dopadne do nějakého roští a nakonec se dostane do lidských rukou.

Pokud ho někdo bude číst, doufám, že bude víc než varováním před pastí. Snad bude poučením pro naši rasu, aby nechávala zářící krystaly tam, kde jsou. Patří jenom Venuši. Naše planeta je tak nutně nepotřebuje, a já jsem přesvědčen, že tím, že jsme se snažili krystaly získat, jsme porušili nějaký tajuplný, neznámý zákon - zákon pochovaný hluboko v tajemném vesmíru. Kdo může říct, jaké temné, mocné, nepředstavitelné síly mohou vyvolat ti ještěři, kteří hlídají tak zvláštním způsobem své poklady? Dwight a já už jsme zaplatili, stejně jako platili a budou platit jiní. Možná ale, že taková ojedinělá úmrtí jsou jenom předehrou hrůz, které teprve přijdou. Nechme Venuši, co patří jenom Venuši.

Jsem už hodně blízko smrti a bojím se, že až se setmí, nedokážu svitek vyhodit. Jestli se to nepovede, dostane se do rukou lidoještěřům a ti nejspíš poznají, o co jde. Nebudou chtít, aby byl někdo před labyrintem varován - nepochopí, že moje zpráva je také jejich obhajobou. Jak se blíží konec, cítím stále větší mír. Kdo může říct, jestli ve škále kosmického jsoucna stojí ten či onen druh výše, nebo se blíží nejrozšířenější organické normě - jejich, nebo můj?

Vytáhl jsem z kapsy krystal, abych se na něj v posledních chvílích podíval. Září krutě a hrozivě v červených paprscích umírajícího dne. Přeshlapující horda si ho všimla, gesta se změnila, nerozumím jim. Nechápu, proč pořád zůstávají shluklí kolem vchodu, místo aby šli blíž k průhledné stěně.

Slábnu a už nemůžu psát. Všechno se kolem mě točí, vědomí ale ještě neztrácím. Dokážu svitek přehodit přes zeď? Krystal tak září, i když soumrak houstne.

Tma. Jsem velmi slabý. Tamti se mi

pořád smějí a přeshlapují kolem vchodu, zapálili ty svoje zatracené pochodně.

Jdou pryč? Zdalo se mi, že slyším nějaký zvuk... na nebije světlo...

ZPRÁVA WESLEYHO P. MILLERA, KOMISAŘE SKUPINY A, VENUS CRYSTAL CO. (TERRA NOVA, NA VENUŠI 16. VI)

Náš průzkumník A-49, Kenton J. Stanfield, 5317 Marshall Street, Richmond, Va., odešel z Terra Nova brzy dne 12. VI* na krátkodobou cestu vytyčenou detektorem. Návrat plánován 13. nebo 14. Neobjevil se do večera 15., vypraveno tedy letadlo FR-58 s pěti muži pod mým velením, odlet v 8 večer, trasa určená detektorem. Střelka nevykazovala změn proti dřívějšímu měření.

Sledovali jsme trasu k Eryxské vysočině, celou cestu byly zapojeny silné reflektory. Trojhlavňové plamenomety a D-zářiče by rozehnal průměrnou nepřátelskou sílu domorodců nebo nebezpečnou skupinu masožravých skorášů.

Nad otevřenou plání Eryxu jsme zahlédli skupinu pohybujících se světél, poznali jsme, že patří pochodním domorodců. Když jsme se přiblížili, rozprchlí se do lesa. Bylo jich něco mezi sedmdesáti až stem. Detektor označil krystal na místě, kde byli domorodci. Snegli jsme se níž, reflektory zachytily jakési předměty ležící na zemi. Kostru omotanou efješem a ve vzdálenosti 10 stop neporušené tělo. Sestoupili jsme letadlem až k tělům, okraj křídla však narazil na neviditelnou překážku.

K tělům jsme se blížili pěšky, došli jsme brzy k hladké, neviditelné bariéře, která nás velmi překvapila; když jsme se podle hmatu dostávali k tělu, narazili jsme na vchod, za kterým byl prázdný prostor s dalším vchodem, vedoucím ke kostře. Rostliny sice zlikvidovaly oblek, vedle však zůstala očíslovaná kovová přilba, patřící společnosti. Byl to průzkumník B-9, Frederick N. Dwight z Koenigovy divize, který odešel z Terra Nova před dvěma měsíci za dlouhodobým posláním.

Mezi kostrou a neporušeným tělem byla další zeď, ale druhého muže jsme snadno identifikovali jako Stanfielda. V levé ruce držel záznamový svitek a v pravé ruce pero, vypadalo to, že v okamžiku smrti ještě psal. Neviděli jsme žádný krystal, ale detektor ukazoval, že u Stanfieldova těla je jeden velký kus.

Dalo nám dost práce, než jsme se ke Stanfieldovi dostali, ale nakonec se nám to podařilo. Tělo bylo ještě teplé a velký krystal ležel vele něj, zabořený

do řídkého bahna. Ihned jsme začali studovat záznamový svitek, který měl v levé ruce, a připravili jsme se podniknout kroky, založené na jeho údajích. Obsah svitku tvoří dlouhé vyprávění, které jsme zařadili před tuto zprávu; důležité popisy z vyprávění jsme si ověřili, vysvětlují to, co jsme našli. Závěrečné části záznamu ukazují na rozpad osobnosti, ale není důvod pochybovat o podstatné části záznamu. Stanfield zřejmě zahynul žízní, nedostatkem kyslíku, srdeční námahou a psychickým strádáním. Masku měl na místě, volně produkovala kyslík, i když zásoba chlorátových kostek byla minimální.

Naše letadlo bylo poškozeno, telegrafovali jsme tedy Andersenovi, ať pošle opravný letoun FG-7 s posádkou opravářů a sadou výbušnin. Ráno byl FH-58 opraven a vracel se zpátky s Andersenem, který odvážel obě těla a krystal. Dwighta a Stanfielda pohřbíme na hřbitově společnosti, krystal pošleme příští pozemskou linkou lodí do Chicaga. Později budeme postupovat podle Stanfieldova návrhu - mám na mysli návrh ze starší, rozumnější části zprávy - a přivedeme sem dost vojáků, abychom mohli domorodce vyhladit. Až to tu vyčistíme, budeme moci sbírat krystaly neomezeně.

Odpoledne jsme opatrně zkoumali neviditelnou budovu nebo past za pomoci dlouhého provazu a pro archiv jsme připravili úplný plánek. Útvar na nás udělal velký dojem, pro chemickou analýzu jsme odebrali vzorky hmoty. Tyto znalosti se nám budou hodit, až budeme dobývat další domorodá města. Diamantové vrtáky typu C neviditelným materiálem proniknou, opraváři už připravují nálože k demolici. Až skončíme, nic tu nezbude. Budova je nebezpečná vzdušné i jiné dopravě.

Když člověk vidí plán labyrintu, zaráží ho ironie Dwightova ale i Stanfieldova osudu. Když jsme se snažili dojít od kostry k druhému tělu, po pravé straně jsme další vstup nenašli, ale Markheim našel vchod z první vnitřní haly asi patnáct stop za Dwightem a čtyři či pět stop za Stanfieldem. Za ním byla dlouhá chodba, kterou jsme zkoumali později, ale po pravé straně této chodby byl další vchod, který vedl přímo k tělu. Stanfield by dosáhl východu, kdyby ušel dvacet dvě nebo dvacet tři stopy, pokud by našel průchod, který ležel přímo za ním - průchod, který v zoufalství a vyčerpání přehlédl.

přeložila L. Bartošková
ilustroval Martin Zhouf

Robert Silverberg

Devadesátá první nevěsta

Byla to obyčejná manželská smlouva na šest měsíců. Podepsal jsem ji já, podepsala ji Landy, a tím jsme se stali mužem a ženou. Přístroj pro občanské záležitosti zavrzel, zaskřípal a vyhodil oddací list. Přátelé se radostně šklebili, plácali mě po ramenou a blahopřáli. Pět Landyinych sester se chichotalo a bzúčelo a hrálo všemi duhovými barvami. Všichni byli velmi šťastni.

"Polib nevěstu!" volali přátelé a její sestry.

Landy se mi vrhla do náručí, do níž se výtečně hodila. Byla poddajná a jemná a já ji objal. Lístky jejího vyžívovacího otvoru se půvabně zachvěly/když jsem na ně přitiskl rty. Tak jsme setrvali asi půl minuty. Musím se přiznat, že se držela statečně. V jejím světě se nelíbá, aspoň ne ústy. Pochybují, že se jí ten nový pocit nějak zvlášť zamlouval. Sňatek jsme však uzavřeli podle pozemských zvyků, což stálo i ve svatební smlouvě. V meziplanetárních sňatcích musí být už od prvopočátku jasno. A protože u nás je zvykem nevěstu políbit, tak jsem ji políbil. Přítel Jim Owens a popadl v záchvatu nadšení jednu její sestru a taky jí dal pus. Dala mu jednu do prsou, že proletěl celým kostelem. Když to vezmeme Kolem a kolem - ona se přece nevdávala.

Oslavy skončily, spořádali jsme svaatební dort a halucinogeny a kolem půlnoci někdo řekl: "Nebudeme už naše hrdličky vyrušovat."¹¹

Takže všichni odpochodovali a pro Landy a pro mě začala svaatební noc.

Počkali jsme, až odejdou. Pak jsme proklouzli zadními dveřmi kaple a nasedli do intimní dopravy pro dva. Ucítil jsem Ladyinu sladkou sirupovou vůni a její ohebné údy se ke mně přimkly. Zmáčkl jsem knoflík a rázem jsme si to houpali třisetkilometrovou rychlostí Harrimanovým kanálem. Vířivé

proudy nebyly nijak silné, a tak nám cesta příjemně ubíhala. Znovu mě políbila. Hned jsem viděl, že mám před sebou nadanou začku. Za čtvrt hodiny jsme dorazili k naprogramovanému cíli. Kabina prudce zatočila doleva, prolétla přístupovým svěračem a přilnula ke zkrabatělé membráně našeho hotelu. Když špička dopravy dosáhla potřebného stupně rozdráždění, membrána se rozevřela a my se vříteli do budovy. Otevřel jsem kabinu a pomohl Landy vystoupit v našem pokoji. V mírných zlatých očích se jí zalesklo štěstí. Zneprůhlednil jsem stěny.

"Miluji tě," řekla přijatelnou angličtinou.

"Miluji tě," ujistil jsem ji v její mateřštině.

* Zazubila se. "Nezapomínej, že jsme uzavřeli pozemský sňatek."

"Pravda. Šampaňské s kaviárem?"
"Ovšem."

Naprogramoval jsem objednávku a ze zásobníku vyjelo vychlazené a chutné občerstvení. Odpálil jsem zátku, pokapal kaviár citrónovou šťávou a pustili jsme se do toho. Rybí vajíčka a přezrálou hroznovou šťávu, jinak nic, upomínal jsem se,

Pak jsme si pustili periskop a stem pater hotelu jsme se dívali na hvězdičky. Onu noc byl měsíc v úplňku, jak se to pro zamilované patří. Drželi jsme se za ruce a dívali se.

Pak jsme odložili svaatební šaty.

A pak jsme zpečetili svůj sňatek.

Neočekáváte snad, že o tom budu mluvit, co? Určité věci jsou posvátné dodnes. Zajímá-li vás, jak chutná láska Suverňanky, udělejte to jako já a s některou se ožeňte. Pár tipů vám stejně dám. Co se týče mužské a ženské úlohy, je to z anatomického hlediska stejné jako na zemi. Muž dává a žena přijímá. Jsou tu však ohromné rozdíly v poloze, pocitech a reakcích.

Samozřejmě. Proč jinak bychom si brali nějaká mimozemská stvoření?

Musím přiznat, že jsem byl nervózní, přestože to byla moje devadesátá první svaatební noc. Suverňanku jsem si ještě nikdy nevzal. Ani jsem se žádnou nespál. Když se vmyslíte do suverňanského pojetí morálky, poznáte, že to není zas tak jednoduché. Samozřejmě jsem si prostudoval příručku o suverňanském manželství, ale každý mladý muž na kterémkoli světě brzo sezná, že slova textu se nedají zdaleka tak snadno převést do vášně, jak by se na první chvíli zdálo.

Landy byla našťastí neobyčejně nápomocná. V pozemšťanech se vyznala stejně tak málo jako já v suverňanách, ale učila se přeochoťně a mně zas naopak ukazovala, co mám dělat já. Takže jsme spolu výborně vycházeli. V podstatě je to všechno pouze otázka nadání. Někteří muži nadání jsou, jiní zas ne. Já jsem.

Onu noc jsme se milovali. Často a vroucně. Ráno jsme posnídali na slunné terase s výhledem na tyrkysové modrý bazén s tančícími amébami.

Potom jsme se s hotelem rozloučili a odcestovali kabinou na kosmodrom, abychom nastoupili svaatební cestu.

"Šťastná?" zeptal jsem se své mladé ženy.

"Moc. Už teď jsi můj manžel a miláček."

"Bylas už někdy provdána za nějakého pozemšťana?"

"Ne, ovšem že ne."

Usmál jsem se. Každý manžel rád slyší, že je tím prvním.

Na kosmodromu se Landy podepsala jako paní Clayová, což mi nesmírně lichotilo. Pak nás propustili radarovou kontrolou a směli jsme na palubu. Personál na nás mohl oči nechat. Krásné modré děvče nás doprovodilo do kabiny a popřálo nám šťastnou cestu tak

mile, že jsem se jí pokoušel dát spopitné. Když mě mýjela, chytil jsem její kreditku a vysunul rastr o zoubek výše. Šokovalo ji to, pohlédla na mě a okamžitě vrátila rastr na původní místo. "Spropitné je zakázáno, pane!"

"Ach promiňte. Neuvědomil jsem si to."

"Máte rozkošnou paní. Z Honirangi?"

"Suvorňanka."

"Určitě jste spolu moc šťastni."

Opět jsme byli sami. Hned jsem Landy k sobě přitáhl. Meziplanetární sňatky jsou dnes samozřejmě poslední výkřik, ale já se s Landy neoženil jen z módy. Obyvatelé celé Mléčné dráhy vstupují do těch nejšílenějších svazků, jen aby mohli o sobě říci, že si to vyzkoušeli. Berou si Štěníky, Gruuly, dokonce i Hhinamory. Skutečné blázniviny. Neříkám, že k těmto sňatkům dochází jenom kvůli sexu nebo že si lidé berou příslušníky druhu, s nímž se dá snadno docílit tělesné spojení. Ale v každém sňatku by měl být cit. Ale jak můžete cítit skutečnou lásku k nějaké Hhinamořance, která není vlastně ničím jiným než sedmi bledě-modrými hady v argonovém oparu? Landy aspoň připomínala savce a byla humanoidní. Spojení pozemšťana a Suvorňanky musí samozřejmě zůstat bez potomstva. Jsem maximálně konvenční a snažím se nepřivádět na svět nějaké příšery. O zachování druhu ať se starají ti, kteří mají rozmnožování v popisu práce. Ujišťuji vás, že bych na toto delikátní téma nezaváděl s Landy řeč ani v tom případě, když by mezi našimi chromozómy vládla shoda. Manželství je manželství a plození je plození. A co má jedno s druhým společného?

Těch šest neděl na palubě kosmické lodi jsme strávili všelijak. Láska patřila pochopitelně k našim nejoblíbenějším zábavám. Ale taky jsme gravitovali a hráli pólo v hvězdné hale. Seznámili jsme se s ostatními páry na svatební cestě a poznali jsme taky jeden Čerstvě sezdaný superpár, který sestával ze tří Banamonů a dvou Ghinojů.

Landy mě chtěla překvapit a dala si vyměnit zuby.

Suvorňanci sice zuby mají, ale jinačí než naše. Na rotujících podstavcích jsou tenké jehličky, na něž si Suvorňané napichují potravu a zezadu ji obrušují jazykem. Ze suvorňanského hlediska jsou tyto zuby nesmírně praktické. Landiny zuby jsem považoval, v rámci jejího druhu, za nesmírně krásné. Kvůli mně na nich nemusela zholat nic měnit. Ale zřejmě musela

někde zaslechnout tichou narážku, že mi její zuby připadají neerotické. Možná jsem vyzařoval podvědomý odpor k jejímu kousacímu aparátu, ačkoli jsem své vědomí ujišťoval, že je to rozkošné, zašla za ložním chirurgem a dala si vsadit pozemšťanské zuby.

Nevěděl jsem, kam šla. Po snídani zmizela s poznámkou, že má něco důležitého. Nic netuše jsem si šel zaplavat a Landy zatím nechala u chirurga své pěkné zoubky. Vyčistil jí zubní lůžka, implantoval jí kořeny, Pak vydílal do syntetického podkladu otvory, přibrousil sadu cizích zubů do žádoucí velikosti, zasadil je do dásní a zpevnil trochou rychle schnoucího cementu. Celý ten zázrak netrval ani dvě hodiny. Když se Landy ke mně vrátila, měla barevně proměnlivý proužek na Čele nápadně do fialová, což svědčilo o značném emocionálním zatížení. Tenhle pohled mě vždycky znervózňoval.

Usmála se. Lístky vyživovacího otvoru se stáhly dozadu a obnažily nové zuby.

"Landy, co jsi to sakra..."

Než jsem tomu mohl zabránit, cítil jsem, jak se mi z každického póru dere znechucení a zděšení. A Landy na moje znechucení reagovala rovněž znechucením. Čelo jí silně překročilo spektrum viditelného světla a omývalo mě přívalem ultrafialové, která mě mučila, i když jsem ji neviděl. Svěsila lístky, oči se jí zatřpytily a nosní dírky sevřely.

"Nelíbí se ti?" zeptala se.

"Nečekal jsem to. Překvapil as mě..."

"Udělala jsem to kvůli tobě!"

"Ale mně se tvoje staré zuby líbily," namítl jsem.

"Ne, to není pravda. Báł ses jich. Víš, jak pozemšťané líbají. Tys mě tak nikdy nepolíbil. Ale teď mám skvostné zuby. Polib mě, Paule."

Chvěla se mi v náručí. Políbil jsem ji-

Prožili jsem první manželskou hádku. Tuhle Šílenou zubní transplantaci podstoupila jen kvůli mně, ale mně se ty nové zuby nelíbily, a ona z toho byla celá vedle. Dělal jsem všechno možné, abych ji uklidnil. Jenom jsem jí neřekl, aby si dala co nejrychleji zasadit ty staré zuby. Tím by se všechno jen zhoršilo.

Na Landyinu něžnou pusinku s pozemšťanskými kusadýlky se mi zvyklo zatraceně těžce. Získala tím sice bezvadný chrup, dvě zářivé slonovinové řady, ale do jejího vyživovacího otvoru se nehodily. Když otevřela ústa, s námahou jsem potlačoval zděšení.

Když si koupíte starý gotický dům, tak se vám tady nelíbí, když ho architekt vylepší vlníci se bioplastickými vložkami. A když si vezmete Suvorňanku, tak se ta Suvorňanka nemá postupně měnit v pozemšťanku. Kam bychom potom přišli. Příště si dá Landy třeba přidělat umělý pupík nebo přemístit prsa nebo změnit pohlavní orgány nebo...

Nic takového se nestalo. Pozemšťanské zuby měla asi deset dní a nikdo jsme na to nijak zvlášť nezaváděli řeč. Pak šla zase k chirurgovi a dala si implantovat suvorňanský chrup. Na tu změnu jsem nijak nereagoval. Doufal jsem, že se tím tato záležitost vyřídí. Že ji budeme brát jako přechodné pomatení, které je za námi. Přesto jsem měl pocit, jako by si Landy namlouvala, že by ten pozemšťanský chrup mít měla. Ale nikdy jsme o tom nemluvili a já byl rád, že znovu vypadá suvorňanky.

Jojo, tak už to v manželství chodí. Dva lidé se poctivě snaží vycházet si navzájem vstříc. Vždycky se jim to nepovede a přes nejlepší úmysly to mnohdy končí i žalem. Stejně tak se vedlo Landy a mně. Ale byli jsme dostatečně vyspělí, abychom tu těžkou zubní krizi přestáli. Kdyby to byla moje desátá nebo jedenáctá svatba, možná by došlo ke katastrofě. Ale přibývajících zkušeností vás naučí.

Často jsem se stýkali s ostatními spolucestujícími. Poskytovali nám přímo Čítankové příklady, jak, nemá manželství vypadat. V sousední kabině bydlel rovněž jeden smíšený pár, takže jsme se stýkali častěji. Brzy jsme si ale všimli, že se nám jejich společnost vůbec nezamlouvá. Ti dva se totiž vzali kvůli pojišťovacímu podvodu. Odporné divadlo, věřte mi.

Žena byla pozemšťanka. Byla velká, bujných tvarů, oranžově žlutých vlasů a měňavých očí. Jmenovala se Marje. Její nový manžel byl Lanamoriánek. Takový nemotorný humanoidní vůl s rýhovanou modrou kůží, čtyřmi teleskopickými pažemi a s troj nožkou místo nohou. Na první pohled působili docela sympaticky. Oba byli trochu lehkomyšlní - typičtí interstelární turisté, kteří už všechno viděli a všechno zažili a teď se na Šest měsíců uchýlili do naprostého štěstí. Ale záhy jsem si všiml, že spolu mluví i před svědky nepřívětivě, ba dokonce kousavě. Jeden chtěl urazit druhého.

Znáte přece podmínky šestiměsíční manželské smlouvy. Každý snoubenec uzavře pojistku proti zlovolnému opuštění. Když jeden z partnerů těch šest

měsíců nevydrží a předčasně přeruší manželství, pojišťovna platí. Jenže ono není tak těžké být šest měsíců ženat, a tak pojišťovna platí jen málokdy. Žijeme ve vyspělé civilizaci. Pojišťovací podvody založené na tom, že jeden partner opustí druhého a pak se spolu rozdělí o odškodné, patří už dávno minulosti.

Jenže Marje a její lanamoriánský partner byli ve finanční tísní. Oba si dělali zálsusk na odškodné a překonávali se ve sprostáctví. Doufali, že tak jejich manželství brzo ztroskotá. Když jsem zjistil, oč jde, navrhl jsem Landy, že změníme společnost.

Čímž jsem vyvolal druhou manželskou hádku.

Protože se Marje a její muž nemohli už ani vystát, rozhodli se zpestřit si manželství nevěrou. Já se cítil povinován šest měsíců milovat, ctít, poslouchat a nezahýbat. Muž, který nevydrží být po dobu manželství monogamní, by si měl dát vyměnit míchu. Myslel jsem, že Landy je téhož názoru. Což byl omyl.

Seděli jsme všichni Čtyři v lodním baru a trochu jsme měli Špičku po několika sklenicích jakési přiboudliny, když mi Marje udělala návrh. Nechodila dlouho kolem horké kaše. Zprůhlednila si šaty. zamávala mi před obličejem gigantickými prisky a řekla: "Mám v kabině pěknou širokou postýlku, brouku."

"Ještě je brzo jít spát," řekl jsem.

"Podle toho jak."

"Ne."

"Tak pomoz kamarádce v nouzi. Už týdný spím jenom s tou obludou. Potřebuju zas jednou pořádného mužského."

"Na lodi se jimi jen hemží, jen kývnout prstem."

"Ale já chci tebe."

"Nejsem volný."

"Blbost Chceš tím snad říct, že odmítáš krajance laskavost?" Narovнала se a vystavila celou svou nahotu na odív. Jednoznačnými výrazy mi líčila intimní scény s Lanamoriánцем a snažně mě prosila o hodinku konvenčních radovánek. Byl jsem neoblomný. Jestli tedy nemohu udělat aspoň svou kopii a poslat ji k ní do postele, navrhla Ne, ani to, řekl jsem.

Nakonec se, Marje rozzlobila, že s ní nechci nic mít. Možná byla v právu. Kdybych nebyl momentálně ženatý, s radostí bych jí tu laskavost prokázal. Ale teď to nešlo a Marje zuřila. Chrstla mi svůj nápoj do obličeje a důstojně opustila bar. Krátce na to ji následoval Lanamoriánc.

Během hádky jsem se taktně na Landy nedíval. Teď jsem se to snažil

dohonit. Čelo jí hrálo skoro do infračervená. Takže nabírala.

"Nemáš mě rád,^M řekla.

"Cože!"

"Jinak bys s ní šel."

"V suvorňanských manželstvích je to zvykem?"

"Ovšem že ne,^M řekla. "Ale my jsme se vzali podle pozemských zvyků. A tohle je taky jeden z pozemských manželských zvyků."

"Jak jsi na to přišla?"

"Pozemšťané své ženy podvádějí. Já to vím. Četla jsem to. Každý muž, který svou Ženu aspoň trochu miluje, ji občas podvede. Jenže ty..."

"Vždyť motáš všechno dohromady," řekl jsem.

"Němotám!" Scéna byla na obzoru. Trpělivě jsem ji vysvětloval, že zřejmě četla přespříliš historických románů, že cizoložství už dávno vyšlo z módy a že jsem Marje odmítl jen proto, abych dokázal svou neotřesitelnou lásku své ženě. Landy mi nevěřila ani slovo. Byla stále bezradnější a chvěla se zoufalstvím. Utišoval jsem ji všemi prostředky, které jsem měl k dispozici. Poznenáhlu se uklidňovala, ale špatná nálada ji neopouštěla. Pomalu jsem začínal chápat, že manželství s ženou z jiné planety má své omezení.

Dva dny později byl na ní Marjin muž dotěrný.

Začátek jsem propásl. Naše loď se setkala s rojem ohnivých koulí a já stál s ostatními pasažéry u vyhlídkové stěny a pozoroval směle křivky obyvatel hyperprostoru. Landy stála zpočátku vedle mě, ale viděla ohnivé koule už tolikrát, že ji už nudily. Proto se rozhodla, že si půjde zaplavat do rádiového rybníčku, který byl teď celkem prázdný. O něco později jsem šel za ní. V rybníku plavalo asi deset tvorů, vytvářejících v zářící zelenozlaté tekutině trpytné modré stopy. Stál jsem na břehu umělého rybníka, hledal Landy, ale nikde jsem ji nemohl najít.

Nakonec jsem ji spatřil. Z nahého těla jí odkapávala tekutina, hrající všemi barvami, musela tedy před chvílí vylézt. Neohrabaný Lanamoriánc byl vedle ní a zjevně se ji pokoušel obtěžovat. Ohmatával ji, kde to jen šlo. Landyino spektrum prozrazovalo zlobu.

Jako horlivý manžel jsem jí hned spěchal na pomoc. Ale nebylo třeba.

Jistě si podle mého popisu představujete Landy jako něžnou porcelánovou panenku. Představujete si ji dobře. Ta ženuška nevážila ani celých Čtyřicet kilo a v těle neměla jedinou kost, tedy v tom smyslu, v jakém my

kosti míníme. Jenom chrupavky* K tomu byla plachá, citlivá a při každém nepřívětivém slově nebo špatně voleném obratu se roztřásla. Zkrátka typická žena, která je ustavičně odkázána na mužského ochránce. Je to tak? Není. Žraloci a Súvorňané mají místo kostí chrupavky, ale Čtyřicetiki-logy žralok se umí výtečně ubránit vlastní silou. Totéž platilo pro Landy* Súvorňané jsou mrštní a pohyby mají hbité a bezvadně koordinované. Navíc jsou podstatně silnější, než se zdá. Při mé svatbě měl tuto zkušenost Jim Owens, když políbil jednu Landyinu sestru. Než jsem stačil k Landy doběhnout, vykloubila mu tři paže a srazila ho na široká záda. Tak tam ležel, házel trojnohým podstavcem a hekal. Když mě Landy políbila, byla sama se sebou náramně spokojená a působila uvolněně.

"Co se to tady děje?" zeptal jsem se.

"Dával mi nemravné návrhy."

"Tys ho úplně zničila, Landy."

"Protože mě naštvál," řekla, i když nevypadala vůbec naštvaně.

"Ale včera jsi mi přece tvrdila, že tě nemiluji, když jsem odrazil Marjino jednoznačné pozvání. Jsi nedůsledná, Landy. Když pokládáš nevěru za součást každého spořádaného pozemského manželství, pak jsi s ním měla jít."

"Pozemští mužové jsou nevěrní. Pozemské ženy však musí být cudné. Říká se tomu dvojí morálka."

"Jak prosím?"

"Dvojí morálka," opakovala a hned se pustila do výkladu. Chvilí jsem ji poslouchal. Pak jsem se nad její okouzlující naivitou rozesmál.

"Jsi sladká," řekl jsem.

"A ty zase příšerný. Za co mě vlastně máš? Jak mě můžeš ponoukat k nevěře?"

"Landy, já že tě..."

Vůbec mě neposlouchala a vztekla se odtáhla. To byla naše třetí manželská hádka. Chudinka chtěla vést naše manželství podle pozemských zvyků, a to jak nejlépe uměla, a byla rudá vzteky, že mám jiný názor. Až do konce týdne by ode mě ani pes kůrku nevzal a i potom, když se poněkud smířili, viselo ve vzduchu lehké rozladění. Rozevřela se mezi námi propast. Ona sice existovala .odjakživa, ale teď už se nedala přehlédnout.

Po šesti týdnech jsme přistáli.

Naším cílem byla líbáňková planeta Thalia. Trávil jsem na ní líbáňky už pětkrát, ale Landy zde ještě nebyla, proto jsem tuto cestu vlastně objednal. Thalia hmotou a gravitací jedenapůl-

krát převyšuje Zemi a provázají ji dva pestré měsíce, jako udělané pro milence, protože jsou vidět ve dne i v noci. Nebe je tam světle zelené, vegetace bije do očí naoranžovělou žlutí a vzduch je aromatický jako muškátový oříšek. Planeta patřila jednomu kartelu, který na suchém severním kontinentu těží různé kovy a na malém kontinentu v Západním oceánu udržuje obrovské turistické středisko, jakýsi ranč, pro novomanžele. Personál je převážně pozemského původu a hosté přicházejí ze všech končin vesmíru.

Když jsme opustili loď a odkatapultovali nás do líbánek kabiny, bylo mezi námi ještě trochu mrazivo. Avšak díky okouzujícímu okolí Landy brzo roztála. Ubytovali nás ve vznášejícím se monomolekulárním balónu kotvícím sto metrů nad hlavní budovou. Tím jsme měli zajištěno soukromí, kvůli kterému většina novomanželů podniká svatební cesty.

Tužili jsme se, abychom si pobyli na Thalii užili.

Dali jsme se připojit k ještěrovi - "té létající bedně a prohlédli jsme si celý kontinent. Účastnili jsme se veselých podniků a srkali radonové koktejly. U táboráků jsme pojídali rasové steaky. Lovili jsme. Rybařili. Milovali se. Lenošili jsme v teplém slunci, až má plet' nabyla barvy mědi a Landyina zase připomínala výběrový porcelán barvy býčí krve. A přes stále rostoucí napětí, vinoucí se naším vztahem jako kovové vlákno, jsme se docela dobře bavili.

Všechno bylo bezva, dokud se nesplašil ten divný kůň.

On to vlastně žádný divoký kůň nebyl. Byl to ohromný čtvernožec s modrooranžovými pruhy, tlustým a nebezpečným ocasem a příšerně ochlupený, Asi dvě tuny masa. Byl zavřen v ohradě za jednou z proteinových studní. Občas se pár zaměstnanců převléklo za kovboje a improvizovali pro hosty rodeo. Ta bestie se nedala zkrátit. Nikdo na jejím hřbetě nevydržel déle než deset vteřin. Docházelo k úrazům a nejméně jeden jezdec býval tak podupán, že mu už nebylo pomoci.

Landy to zvíře přímo fascinovalo. Neptejte se proč. Tahala mě ke každému rodeu a byla bez sebe nadšením, když kovbojové poletovali vzduchem. Onoho dne ta bestie zase shodila jednoho lovce, přecválala ohradou, vyrvala se kovbojům a hurá k plotu, kde zrovna stála Landy.

"Odstřelte ho!" řvali všichni.

Ale jediní ozbrojenci byli kovbojové a ti byli tak vyřízeni, že k ničemu nebyli. Čtvernožec elegantním skokem překonal oplocení, zastavil se, aby rozdupal jeden stromek, přerýtil se dvacet metrů, zastavil, hrabal a uvažoval co dál. Vypadal hladově. A záludně.

Proti němu stálo asi padesát novopečených ženáčů, kterým se naskýtal životní šance blejsknout se před svými ženami jako hrdinové. Stačilo vzít jednomu z vyřízených kovbojů pistoli a udělat z toho zvířete cedník dřív, než stačí sežrat celé rekreační středisko.

Jenže hrdinou se nechtěl stát nikdo. Všichni manželé vzali roha. Někteří vzali s sebou ženy, ale většina je ponechala osudu. Já měl také chuť utéct, ale musím říct na svou obhajobu, že jsem nechtěl Landy opustit. Hledal jsem ji a nemohl ji najít. Pak jsem ji spatřil v bezprostřední blízkosti supící bestie. Zachytila se lana, co zvířeti viselo u boku, vyšvihla se mu na hřbet a popadla ho za hřív. Zvíře se začalo vzpínat a vyhazovat, ale Landy se držela jako klíště. Na tom širokém hřbetě vypadala jako děčko. Sklouzla dopředu a vyživovacím otvorem se dotkla srsti. V duchu jsem si představoval, jak po tuhé kůži klouzají desítky jehliček.

Zvíře zaržalo, pak se zklidnilo a odklusalo k ohradě. Landy je přemluvila ke skoku přes ohrazení. V následujícím okamžiku ohromení kovbojové, tedy ti, kteří byli ještě schopni nějakého činu, obludu spoutali, Landy slezla.

"Jako dítě jsem na takových zvířatech jezdila denně," vysvětlovala klidným hlasem, "Vím jak na ně. Nejsou ani z poloviny tak divocí, jak se zdají. Bylo to blaho si zas jednou zajezdit!"

"Landy!"

"Co se tak zlobíš?"

"Protože to bylo hotové šílenství, Landy. Mohl tě rozdupat."

"Co tě nemá!" Spektrum se jí na okrajích rozplápolala, "Žádné nebezpečí mi nehrozilo. Ale dobře že jsem měla své zuby, jinak..."

Teprve teď jsem si celou hrůzu uvědomil a byl jsem na pokraji zhroucení. "Ať tě to už nikdy nenapadne."

"Co se tak rozčiluješ?" zeptala se mímě. "Aha! Já už vím. Tohle by na Zemi nesměla žena udělat. Hrál jsem mužskou roli, vid'?" Odpustiš mi to?"

Odpustil jsem jí. Ale tři hodiny jsem jí vše vysvětloval, dokud nepochopila

závažné morální problémy celé situace. Nakonec jsme se dohodli na tom, že Landy tu bestii přenechá příště mně. A i kdybych měl na to zařvat, chtěl jsem být správný pozemšťan a ona správná pozemšťanka.

Prožil jsem šťastné líbánek a nezhynul jsem. Šest měsíců uběhlo, pojistka vypršela a naše manželství se automaticky skončilo. Sotva jsme byli svobodní, Landy mi učinila ten nejnevhodnější návrh, jaký jsem kdy od ženy zaslechl.

"Ožen se se mnou ještě jednou," žádala. "A hned!"

Něco takového se přece nedělá. Je dáno už povahou šestiměsíčního manželství, že uplyne, a když je po něm, tak je po něm. Miloval jsem Landy sice z celého srdce, ale její návrh mě Šokoval. Ale když mi vysvětlila svůj plán, naslouchal jsem s větším zájmem a nakonec jsem předstoupil před přístroj pro občanské záležitosti a podepsali jsme novou šestiměsíční smlouvu.

Tentokrát povedeme manželství podle suvorňanských zvyků. Takže druhé manželství vlastně není pokračováním prvního, i když to chronologicky tak vypadá. A suvorňanské manželství se značně liší od pozemského.

Čím?

Za pár měsíců budu chytřejší. Zítra letíme na Suvornu. Dal jsem si změnit zuby, abych se Landy líbil. Je to zvláštní pocit mít ústa plná jehliček, ale určitě si zvyknu. První příkázání každého manželství zní přizpůsobíš se. To se pak musíte smířit i s menším nepohodlím. Landyinych pět sester letí s námi. Tam nás čeká dalších dvanáct sester. Podle tamějších mravů jsem ženat i s těmi sedmnácti bez ohledu na možné dřívější závazky. Suvorňané považují monogamii za poněkud škrobenou a dokonce v ní vidí i jistou perverzi. A Landy se s monogamií kvůli mě na těch šest měsíců smířila. Teď je na řadě ona. Vše bude tak, jak je tomu zvyklá.

A tak se mi devadesátá první nevěsta stala i devadesátou druhou a toho druhu jich bude ještě sedmnáct^ všechny něžné, vonící sirupem, vláčné a zlatooké. Teď si ještě nedokážu představit, jak se mé manželství bude vyvíjet.

Ale já si myslím, že se mi kvůli tomu vyplatí mít na čas suvorňanský chrup. Co vy na to?"

přeložil Jan Hlavička
ilustroval Karel Soukup

Marek Baraniecki

Karlgoro, osmnáct nula nula

Plukovníka Williama Trainera, stálého prezidentova představitele při Misi, vytáhli z postele ve dvě Sestnáct. Ještě ve dvě osmnáct byl ve stavu ospalého omámení. Utahoval si pásy a sbíhal po schodech do podjezdu, kde na něj čekal přistávací modul. Už když se uveleboval na zadním sedadle, věděl, že ho Čeká těžký den. Seděli tam upjatě tři lidé, které znal od vidění - dva kapitáni a civil a drželi v rukou obálky se státním znakem. Plukovník si protřel oči a pohlédl na řídicí desku: Balistický let, tajný cíl, místní čas 15. 04. Civil s mladou, ale životem již poznamenanou tváří se na něj z předního sedadla obrátil:

"Jsem Henry Hunt z tiskového oddělení, mám vás doprovázet do Střediska galaktického odposlechu. I když si myslím, že je to přehnaná opatrnost, mám komukoliv zabránit, aby se s vámi spojil. Tím myslím samozřejmě tisk. Tady pánové mne pouze doprovázejí. Chcete se na něco zeptat?"

Už věděl, odkud tu tvář zná. Nejednou ji viděl v blízkosti prezidenta a kdysi se dokonce na nějakém vládním banketu s Huntem setkal. Věděl také, že teď už z něj nic nedostane. Přikývl na znamení, že to vzal na vědomí a nemá dalších otázek. Hunt mu podal desky s potištěnou kartičkou a pak se zase otočil.

Přesně po třiceti minutách se stroj zalitý svitem odpoledního slunce zastavil na konci přistávací dráhy, která ležela kousek od úzké cesty. Vládl tu podzim, teplý a vonící usychajícím listům. Vůz Střediska je vezl ohnivě Červenou alejí kaštanů až k masivní betonové bráně s nápi-

sem: Středisko galaktického odposlechu v Karlgoro.

"Jestli je to porucha systému odposlechu, zabočíme vpravo, a když něco nového, pojedeme až k obelisku/" pomyslel si Trainer. Hluboce vydechl a aniž se dotkl těla, pohybem ruky se zbavil všech jehliček únavy. Po magnetické masáži se cítil zase vyrovnaně. Jeli rovně. Za Pomníkem tichých hrdinů odbočili k hlavní budově střediska. V podjezdu ho přivítala služba.

"Dozorčí seržant Daniel Savetski. Jste očekáván, pane plukovníku. Jděte chodbou doprava k výtahu číslo 17."

Seržant ustoupil a zasalutoval. Trainer vešel dovnitř. Ve chvíli, kdy překračoval práh, ucítil přítomnost Vědomí a díky ní už věděl, kam jít. Cítil, že je očekáván. Před výtahem číslo 17 odevzdal všechny drobnosti, které měl u sebe, a dostal ocelový pásek s magnetickou stopou.

"To je váš sympatizátor pro patro, na kterém se zastaví výtah... a pro všechny zařízení informační sítě. Nahoře vás bude očekávat plukovník Anderson," řekl důstojník a se služebním úsměvem mu podal magnetický klíč. Anderson ho čekal několik kroků od výtahu. Neměl stejnokroj, byl oblečen do volného relaxačního oděvu, používaného při meditacích v sekci mentalistiky.

"Máme těžký případ, William," začal. "Pojď se mnou, seznámím tě s podrobnostmi."

Šli chodbou. Anderson pokračoval:

"Před půldruhou hodinou jsme o situaci informovali sekretariát prezidenta a dostali jsme souhlas

utajit celou akci. Jsou ohroženi členové posádky hvězdoletu Europa II. Právě pro závažnost této zprávy jsme ti ji nesdělili už v průběhu letu. Oficiálně jsi sem byl přesunut k jednomu z programátorů, který byl zraněn při opravách v sekci geopatické síly. Pro každý případ si zapamatuj toto: raněným je poručík Noger Bostow ze sekce analýzy ozvěny, jeho stav není vážný. Tu informaci jsme ale ještě nepustili do informační sítě."

Minuli chodbu vedoucí do hlavní meditační síně i vchody do anglikánské a pravoslavné kaple. V první místnosti sekce dešifrování údajů byl jen vizijní stolek, nástěnná obrazovka a tři křesla. Posadili se. Anderson vsunul svůj sympatizátor do zástrčky informačního systému a obrátil se na Trainera, V jeho tváři se zračilo napětí.

"Podle ověřených informací došlo v 8, 07 na lodi Europa II k těžkému úrazu hlavního mentalisty výpravy Rove Holmsena. Ve chvíli, kdy energetizoval výzkumný modul, došlo k výboji Části energie z magnetických zásobníků. Po první zprávě jasnovidce J6A jsme ještě nezačali s akcí. Rozpis šumů jeho mozkové kůry v průběhu služebního transu poukazuje na 84% pravděpodobnost vize. Komentář k představě J6A je jednoznačný: má úplnou subjektivní jistotu, že k neštěstí došlo. Druhá informace nám přišla o sedm minut později, stejnou představu měl také J9A. Z těchto dvou vizí jsme pomocí počítače sestavili schéma Holmsenových poranění. Tehdy jsme rozjeli akci. Prozkoumali jsme lékařské možnosti lodi a ukázalo se, že Holm-

sen by vlastně neměl být mezi živými. Pořád nevíme, jakým způsobem ho udržují naživu. Podívejte se na záznam."

Na obrazovce, která se z ploché stala prostorovou, se rozehrála dramatická scéna. Na rozmazaném, pohádkově barevném pozadí zavířil jakýsi tmavý předmět s nevýraznými obrysy, pak se zastavil v dolní části obrazovky. Pozadí se nezměnilo, obrazovka přiblížila onen tmavý tvar, který sebou silně trhal. Trainer už věděl, co je to, ačkoli končetiny rozpoznal jen stěží.

"To je konec zápisu vize z mozkové kůry J6A," začal Anderson. "Ostatní informace přijal J6A mimo mozkovou kůru. Víš, takové představy neumíme ještě zaznamenat. J6A tvrdí, že ta unikátní vize představuje moment exploze, při které byl Holmsen vržen na stěnu chodby v konstrukčním bodu 07490713 24 CC 70 X. Podívej se na srovnávací analýzu." Několika tlačítka znovu zapnul obrazovku. Umělý počítačový obraz překrylo vidění jasnovidce; pak se záběr transformoval v obraz doplněný čísly charakteristických konstrukčních bodů.

"Díky druhé představě J9A," pokračoval Anderson, "jsme získali údaje o všech Holmsenových poraněních. Bohužel nemáme obrazovou registraci, J9A s ní nesouhlasí. Podle jeho popisu jsou zraněny končetiny, přední část trupu a levá strana hlavy. Jako zázrakem nebyla poškozena pravá strana. To ale znamená, že žádný význam, z lékařského hlediska jsou zranění klasifikována jako popáleniny třetího stupně..."

Chvilí bylo ticho.

"Znal jsem ho, pamatuješ?" Trainer přerušil ticho. "Byli jsme tehdy oba malí. Měl jsem sedm a on byl idolem všech malých mužů. Pamatuješ si, jak s námi mluvil? Už nikdy nikdo se mnou takhle nerozmíouval. Beze slov. Máme stejnou biovlanu."

Zase na chvíli umklkl a pak změnil téma.

"Proč velitelství tak dlouho otálelo a neinformovalo mě dříve? Teprve v noci mě vytáhli z postele."

Anderson si odkašlal.

"To nebylo ředitelství, váhali jsme my. Víš, nemáme... nejsem si úplně jist, mám málo důkazů... Nedovedu si představit, jak bychom mohli do-

kázat to, co jsme... co se objevilo v našich analýzách. No a ještě rozdíl v interpretaci... Prvního jsme vzbudili prezidenta. Uvědomuješ si, co to znamená. Prezident se vyptával na všechny následky našich návrhů. Potom jsme dostali příkaz, abychom do střediska pozvali tři největší media a bioenergetika Eismontowa. Naši bioenergetici tvrdili a tvrdí, že je třeba použít přenosu bioenergie a že při takové síle můžeme těch sedm světelných let, které nás dělí od Evropy II, klidně překonat. Na přípravném setkání jsme rozpracovali plán řetězce dárců energie. Eismontow bude určovat biovlanu a má být hlavním dárce. Jeho pole je dvě stě třicetkrát silnější než Holmsenovo. Uvědomuješ si, jaká je to síla? Minulý měsíc ozářil 16 000 lidí na vzdálenost 8000 kilometrů a měl 94 procentní úspěšnost při zastavení chorobných procesů. Středisko kosmického lékařství sehnalo čtyři osoby, které jsou spolarizovány s jeho parametry. V prvních hodinách jsme nemohli vybrat vůdce, který by tu energii transformoval a odeslal na Evropu II. Teprve dvacet minut před tvým příjezdem jsme mezi námi přivítali švární Sanhramurtiho. Má titul Záře jasu. Podle názoru naší informační sítě je jeho vztah k naší realitě takový, že zcela odpovídá charakteru operace."

Odmlčel se a pak se otočil k obrazovce se zastaveným záběrem. Číslo konstrukčních detailů visící v prostoru, mezi nimiž tkvěla v nepřírodní pozici lidská troska, působila jako hozená rukavice. Anderson se sklonil nad řídicím pultem a změnil záběr. V prostoru se objevil anatomický obraz lidského těla s průzračnou strukturou vnitřních orgánů. Tečka na obrazovce začala pomalu přejíždět po povrchu modelu a kreslila zničenou strukturu.

"Pravděpodobná simulace Holmsenových poranění. Přesně si je zapamatuješ až do bioenergetické seance. Všechny závěry Lékařského počítače vypadají stejně. Na otázku jak to, že s takovými poraněními ještě žije, odpovídá: Hypotetický případ. Z důvodu protichůdných informací nelze analyzovat. Současně vylučuje možnost hybernování Holmsena. Jediné, co navrhuje, je helium o teplotě 293 Kelvinů pod tlakem 1 atmosféra. Asi právě to na

Evropě II udělali. Švární nám naznačil, že ví, proč Holmsen žije, ale nechce se s námi o tuto informaci rozdělit."

Tečka skončila svoji pout' a na obrazovce teď byl ještě hroznější obraz než předtím. V pravém dolním rohu se objevil fialový nápis: Závěr. Roy Holmsen A SCX 7440 3172.

"Něco za tím vězí," pokračoval Anderson, "alespoň pořád máme takový dojem. S výsledky mozkové bouře jsme seznámili Ministerstvo zahraničí a oni nás poslali k prezidentovi. Pomohli nám také tím, že přesvědčili svámího, aby přijel. Víš, jaké jsou problémy s opravdu meditujícími lidmi. Ale on o tom pozvání už věděl a okamžitě souhlasil."

"Vím," řekl Trainer. "Hned u vchodu jsem přijal myšlenkový přenos. To on se mi tak představil, i když tehdy jsem ještě nevěděl, že to je on. Vím, má schopnost vést akci. Zdá se mi, že už tuším, co vás znepokojuje. Cítil jsem, že dostanu odpovědi na všechny otázky, ale až při seanci. Rozuzlení leží mimo naše technické i vědecké možnosti, je jiné svou strukturou."

Všiml si údivu na Andersenově tváři a dodal: "Bylo mi doporučeno, abych se účastnil všech vašich akcí a měl bych problémy, kdyby mne švární neakceptoval. Za osm měsíců končí volební období a šéf potřebuje nějaké trumfy. Taková akce, a k tomu úspěšná, mu v této etapě volební kampaně dost pomůže."

Anderson pohlédl na hodiny a naznačil, aby si Trainer pospíšil, pak poznamenal:

"Než půjdeme do sálu, musíš se převléknout. Lidé, se kterými budeš spolupracovat, se při pohledu na uniformu nemohou koncentrovat."

Trainer přitakal.

"Spojení zahájíme za čtyřicet inut, před tím se seznámíš s nejnovější radiovou zprávou, která včera došla z Evropy II. Je stará sedm let, takže nemá nic společného s naším problémem, ale budeš mít materiál pro sledovací prostředky. Kde se převlékneš?"

"Tady."

Anderson zmáčkl tlačítko.

"Relaxační oděv pro plukovníka Trainera... Nechám tě půl hodiny v klidu," dodal.

Sykot zavíraných dveří se slil s cvaknutím startéru pneumatic-

kého transportéru. Trainer z kontejneru vyndal balíček s oděvem. Lehce jím trhnul a ten se rozvinul ve dvoubarevnou lehkou kombinézu bez vojenských emblémů. Převlékl se, aniž odtrhl oči od obrazovky, na které stále byla kresba těla bez rysů tváře. Objednal si něco k jídlu a dostal hrníček matné tekutiny. Sedl si k obrazovce. Jeho objednávka byla přijata, ale jeho role byla už zaregistrována, a tak mu stejně přišlo jen jídlo bez složek, které by mohly omezit volný tok bioenergie. Před vnějšími vlivy ho chránily stabilizátory geopatických polí, které byly umístěny v prvním patře a svým vlivem pokrývaly celý komplex budov střediska. Ve vzdálenosti několik desítek kilometrů nebyla vedení, psychiatrické léčebny ani vedení vysokého napětí; prostě nic, co by mohlo rušit lidi se silným psychotronickým potenciálem, kteří zde pracovali. Tužby vězňů po svobodě nebo stresy duševně chorých vysílané do prostoru a prostupující všemi fyzickými překážkami by se mohly v podobě vizí ukazovat médiím, která byla připravena přijímat zprávy z lodí letících vesmírem. Myšlenky a představy neobvyklé síly bloudící prostorem by se náhodou mohly zjevit jasnovidcům a prostřednictvím jejich mozkových polí promítnout do informační sítě. Vysoké napětí by zase rušilo koncentraci medituujících pracovníků odposlechové služby. Do Střediska kosmického odposlechu nemohl vstoupit ani sám prezident, jeho ambice a touhy by porušily rovnováhu mentálního éteru. Ze stejných důvodů tu nesměli být ani další politické, nezaškolení vojáci, herci a sportovci před důležitými závody. Všichni pracovníci střediska prošli tvrdými testy. A podmínkou přijetí byla absolutní psychická a životní stabilita zájemce. O jejich zařazení rozhodoval emoční komfort. Teprve schopnost uchovat si tuto pohodu nezávisle na vnějších podmínkách, jim umožňovala ucházet se o místo aktivního pracovníka odposlechu. Emoční parametry byly pokládány za stejně důležité jako vzdělání a odborná kvalifikace.

William Trainer, absolvent Vojenské akademie mezihvězdných letů, udělal nejprve jako vědec a pak jako voják rychlou kariéru, aniž by se zbytečně psychicky vysiloval. Právě díky těmto psychickým predispozi-

cím získal brzy privilegované postavení v prezidentském paláci. Zúčastnil se už dvou speciálních akcí u Saturnových prstenců, ale teprve zde na Zemi, uprostřed jedné z hlavních pozemních stanic Galaktické flotily, cítil, že se blíží utkání s Neznámým.

V zásuvce čtecího přístroje byl Andersonův sympatizátor; pod ním zářil nápis: Paměť otevřena klíčem číslo 4 po kontrole. Vložil do otvoru svůj klíč. Zase taková opatrnost u informačního výstupu, pomyslel si. Prezidentský kabinet bude mít další důvod stěžovat si na vztah ke svým lidem.

Tricet minut pozoroval výjevy z Evropy II. Krátké výpovědi členů posádky, záběry nově narozených dětí. Činnost celého komplexu

kosmického města. Zhodnocení situace mezi členy posádky. Obraz byl plochý a černobílý, přerušovaný poruchami, takže Holmsena hned nepoznal. Vrátil záznam zpět a zastavil ho. Tak tohle byl Holmsen před sedmi lety. Skoro stejný, jakého si ho pamatoval. Výraz tváře na první pohled kamenný, oči pozorující cosi v dáli; oči, kterým nestačí jen vidět a poznat. Když se jejich pohledy setkaly - oči sedmiletého chlapce a dvaadvacetiletého muže světového věhlasu - poznal v nich ve své dětské perspektivě sám sebe... i svou budoucnost. Stejný dojem měli i všichni jeho vrstevníci ze školy. S každým z nich mluvil Holmsen asi tři nebo čtyři minuty. Byl to rozhovor bez úvodu i bez zakončení. Rozhovor o samém smyslu jejich bytí.

O osm měsíců později se Holmsen jako jeden z posledních přidal ke skupině lidí, kteří na oběžné dráze kolem Slunce obývali Evropu II. A z té skupiny dětí, se kterou se setkal, se třicet osm stalo mentalisty. Mimo jiné také Trainer a Anderson.

Pustil si záznam. Holmsen hovořil o sociologickém stavu a identitě uzavřené skupiny i o individuálních informacích zajímavých z hlediska sociotroniky. Pak přešel k výzkumu kosmického prostoru kolem Evropy II. Když opět změnil téma, Trainer instinktivně zpozorněl a když skončil, přetočil záznam zpět a pustil ho ještě jednou. Pak to udělal potřetí. Soustředil se na slova, která Holmsen pronášel pomalu, ale rozhodně.

"Už dlouho jsem pozoroval, jak vzrůstá neklid. Je to jev o to zvláštnější, že nemá svůj původ v objektivním stavu skupiny. Proces

konsolidace našeho malého společenství probíhá bez napětí. Podařilo se nám vytvořit vztahy a systémy chování, které se výrazně liší od pozemských norem... ale při našem pocitu odlišnosti jsou pro skupinu přínosem. Programové předpovědi a makrosociologické prognózy souhlasí, můžeme si povšimnout dominance vyšších lidských potřeb. Společné relaxační meditace se konají každou neděli, tvůrčí meditace zase ve středu a v pátek a jsou nejdůležitějšími body pracovního dne. Jak jsem se již zmínil v minulé relaci, světónázorový pohled na dobro a zlo jako tvůrčí hodnoty se stabilizoval v optimálním složení posádky. Ale ta nervozita se projevuje právě v jejich vztahu. Náš výsledný názor na tento jev je následující... Ocituji naše společně vypracované a schválené prohlášení: Cítíme psychickou tlak s nádechem slabého

ohrožení. Projevuje se v několika-týdenních intervalech a je spojen s konfliktními situacemi, i když je pociťujeme teprve po jejich zažehnutí. Jejich intenzita je malá, ale citelná. Podle názoru dvanácti procent posádky se projevilo také poté, co jsme předešli oběma poruchám energetických systémů, které jsou v tomto záznamu pod Číslem S 701 03 a 06. Ty pocity jsou pouze podvědomé a nejsou reakcí na stresy. Současně nemají vliv na stabilitu nálady. Panuje všeobecné přesvědčení, že zdroj je objektivní, leží mimo loď a nemá nic společného s přirozenými psychobiologickými reakcemi. Oddělení mentalistiky plně kontroluje situaci; nezaznamenáváme žádné negativní jevy. Zápis pro šociotechnickou sekci byl vypracován shodně s pozemským programem, procedura Číslo A 7 349. Příští vysílání bude za

280 dní v 10.30 palubního času."

Na obrazovce se objevil vyvolávací obraz Evropy II. To byl konec nahrávky. Trainer sedel nehnute a snažil se pochopit, co ho na Holmsenově výpovědi tak hluboce zaujalo. Cítil, že to hlavní je až v závěru. "Pauzuje všeobecné přesvědčení, že zdroj je objektivní, leží mimo loď a nemá nic společného s přirozenými psychobiologickými reakcemi." Intuice mu napovídala, že mezi těmito dvěma událostmi, vzdálenými od sebe sedm let, existuje nějaká souvislost. Když si ale začal klást konkrétní otázky, pocit se ztrácel. Zvolna se uklidňoval, spojil se s konstrukční sekcí Střediska. Ohlásil se mu mladý rezatý důstojník.

"Jaká je pravděpodobnost energetického výronu na Evropě II?" otázal se.

:"V tomto případě?"

Trošte tak."

"Promítám," odvětil poručík a zakódoval otázku. Na obrazovce se objevila číslice 0, 000000003 a pod ní poznámka: V průběhu letu bylo zesíleno jištění."

"Máte ještě další otázky?"

Trainer zavrtěl hlavou, spojení skončilo. Na obrazovce ještě pořád svítilo to číslo, které technickou příčinu havárie stavělo jako nepravděpodobnou. Teď už věděl, jak zanedbatelná byla možnost exploze právě ve chvíli, kdy tam byl Holmsen, A kromě toho, jeho přítomnost v onom místě nebyla nutná ani díky jeho povinnosti ani podle lodního řádu.

O deset minut později už ve společnosti Andersena stál před dveřmi sálu, kde byli připraveni účastníci přenosů. Trainer byl vzrušen, i když se kontroloval už od chvíle, kdy se seznámil se svým úkolem. Anderson jako by četl jeho myšlenky > polohlasně řekl:

"Cítím se jako student před zkouškou, V takové situaci jsem ještě úkol neplnil. Mám dojem, že sám nerozhoduji, ale jsem jen figurkou v šachovnici,

"Jaký je?" zeptal se Trainer.

"Vzdělaný. Tři fakulty, umí jedenáct jazyků, Je mu jedenatřicet, jestli to má nějaký význam/* odvětil Anderson a s pohledem na hodiny: "Šestnáct padesát šest. Nezapomeň narituár

Uvedl do pohybu dveře. Vstoupili

dovnitř. Nažloutlé osvětlení nevrahlí stíny mu umožnilo zahlédnout skupinu lidí sedících v půlkruhu na malých židličkách, Stěny, podlaha i strop byly obloženy modřínovou mozaikou, pod kterou se skrývaly akustické obrazovky a počítačové registrační celky, V tomto sále byly zaznamenány výjevy viděné meditujícími. Na jedné ze stěn visela obrovská fotografie nahého Holmsena. Naproti vchodu byla dvě volná místa. Všichni seděli obráceni zády ke vchodu, tiše a nehnutě. Trainer věděl, že Anderson se se svámím už viděl, proto ho o dva kroky předešel, poklekl a uklonil se muži sedícímu k němu zády. Bylo naprosté ticho a nikdo z přítomných se ani nepohnul. Muž, kterého pozdravil, se také ani nepohnul, Zatímco Trainer klečel, přelétl očima po ostatních. Dva z nich, Černovlasí muži neurčitého věku, které viděl z profilu, měli křídově bílou pleť s nádechem do citrónová. Jejich ruce - díky své nehybnosti - působily dojmem sádrových odlitků a kontrastovaly s rudě Červenou barvou relaxačních oděvů. Vpravo sedel muž s ostře řezanou tváří. To byl Eismontow. Jako poslední napravo seděla žena ve středních letech, průměrně půvabná, se všední postavou. Byla jedním z nejlepších médií na Zemi.

Trainer znovu pohlédl na záda přikrytá Šedým sukem. Švární stále nehybně seděl; posléze se ozval tichým hlasem:

"Technikou jste otevřeli nebe, ale nejste schopni otevřít svá těla. Toužíte po sebepoznání, ale hledáte je vně sebe. Když už je pozdě, třesete se o své bratry; a když ještě máte čas, jako děti zapomínáte na to, že vaše snahy jsou ničím tváří v tvář nekonečnu." Umlkl a ticho je opět obklopilo. Po chvíli stejné tiše pokračoval:

"Poslouchám tě,"

"Dovol mi, Mistře, abych té směl pozdravit," odvětil Trainer,

"Vítej," padla odpověď,

"Dovol mi také poděkovat ti za tvou přítomnost a tvé přivítání jiné osoby na prahu budovy, Toužím po tom, aby se tvá cesta stala mým světlem vedoucím k dokonalosti. Toužím po tvém učení." Odpovědi mu bylo jen mlčení. Trainer ho pochopil jako souhlas.

"Samozřejmě víš," pokračoval, "že té také svým jménem chci poprosit, abys užil své moci a laskavě vrátil

život tělu Roye Holmsena. Učiň tak svou silou, která je nad materiálními i časovými vazbami, aby se uzdravil nám všem blízký člověk. Připojuji se tak k prosbě, kterou ti již přednesli představitelé střediska."

Než švární odpověděl, opět se rozhostilo ticho.

"Souhlasil jsem, protože jste o to žádal nejen vy, Příkaz žít v Holmsenově duši je silnější než rozkaz k další pouti. Zaujmi své místo/"

Trainer povstal a oba s Andersonem si sedli na volné stoličky. Úvodní rituál skončil.

"Před vaším příchodem/" řekl muž sedící vpravo od švárního, jsem měl vidění z lodi. Ač jsem se snažil, nemohl jsem najít nemocného. Viděl jsem za to, že posádka se chová rozhodně, ale viděl jsem rovněž, že se emoce uklidňují. Práce probíhá normálně. Všichni od chvíle nehody Čekají na nějakou událost; Nejsem schopen blíže ji charakterizovat. Nečekají, že bude dobrá. Nejsem schopen ji vysvětlit. Měla se odehrát už hodinu po nehodě, ale nestalo se tak."

"Máme málo Času," přerušil ho švární. "Musíme se všichni připravit, abychom přišli na pomoc včas. Připravte svá těla i duše k přijetí Pravdy. Pouze jejím prostřednictvím budete moci ovládnout život člověka mimo Zemi. Na vašem podrobení se Pravdě bude záviset život těla i opětovné připoutání duše. Jste připraveni?"

Během několika minut mu v myšlenkách všichni odpověděli ano. Ve chvíli, kdy uslyšel poslední souhlas, Trainer pocítil, že už není sám v sobě. To, co ho spoutávalo, se náhle uvolnilo. Věděl, že už nepadnou žádná další slova. Byl pod vlivem jakési síly, která otevřela dosud uzavřené informační kanály jeho smyslu. Cítil, jak se ztrácí vše, co jej spojuje s jeho fyzickým bytím. Byl lehký a jasný. Mohl vědět, cokoli chtěl. Náhle ho zalilo poznání - ten stav, to bylo Osvobození, kterého mohl dříve dosáhnout teprve po innoha dnech meditací. Přišlo to znenadání a nedalo se vnějšími vlivy rušit. Věděl, že se nachází ve stavu vyvolaném Mistrem. Cítil, že za chvíli nastoupí to, co znal ze zkušeností. A pak přijde jen Neznámo.

První se mu začal vytrácet sluch. Z ticha se vynořily šumy. Jeho

mozek přijímal čím dále vzdálenější zvuky práce střediska. Kromě obrazovek sledoval také chvění země... pod padajícími listy. Věděl, že kdyby teď v místnosti zabučela moucha, exploze hluku jejích křídel by ho zabila. Ale nic takového se nestalo a fáze nadsluchu pominula, pak úplně zanikla. Poté zmizel zrak, ale než se to stalo, pochopil, že už rovněž teplo a chuť nevnímá. Bez nesnázi překročil poslední hranici, na kterou narážel v počátcích meditačního umění: bariéru strachu. Podvědomí ovládnuté až k dokonalosti se poddalo jeho vůli a nereagovalo, když přestal existovat svět jeho smyslu i vnější atributy života. A tehdy zatoužil vidět. Tak se mu otevřel obraz nezávislý na jeho očích. Chtěl slyšet a začal slyšet. Ne ale za pomoci smyslů. Pak se chtěl spojit s tím, který ho otevřel: stali se jedním. Za chvíli poté se sjednotil s ostatními. To vše se dělo bez jeho přičinění. Stačilo jen souhlasit. Blížil se k Pravdě. Jeho vlastní síla teď byla tak velká, že necítil její hranice. Mohl všechno. Stačilo jen trochu pobídnout vůli.

A tehdy započal dialog.

Neskládal se ze* slov ani pojmů, odehrával se jen v jeho nitru. Dialog, v němž šlo o všechno. Od prvního atomu všehomíra až po poslední chvíli jeho existence. Byl útokem na vazby jeho individuality. Ačkoliv věděl, že není sám, jeho Já obklopovala nepropustná blána předpojatosti, hlouposti a sobectví. Z jeho nitra na ni útočilo Dobro toho, jenž jej vedl. Ta šla ho jemně, ale rozhodně nutila, aby se zbavil svých pozemských pout. Ustupoval pomalu, velmi pomalu... Nedošlo k tomu, čeho se bál. Podvědomý odpor, že přestane být, když odhodí vše, co ho váže s projevy fyzického bytí, se stal bezdůvodným. Byl ve stavu nejvyššího vědomí cíle, v němž se poddal a "odpojit" a jeho fyzická rozdílnost zmizela. Každý z nich měl teď stejný cíl jako on sám. Kdesi daleko za hranicí lidského poznání byla hasnoucí síla mentalisty Holmsena; teď už neschopná postavit se na odpor chaosu hmoty všehomíra, ač se ještě z posledních sil držela těla. Kdesi z hloubi se vynořila otázka, která nenechala jeho vědomí ani chvíli klidu. Otázka, která nebyla zformulována žádnými známými znaky. Jak to, že vůbec došlo k takové ne-

hodě? Jak to, že se tělo nechce vzdát? Místo odpovědi začal vnímat postupně přicházející Porozumění. Blížila se Vševedoucnost. Když ho naplnila, pochopil nelítostné nepřátelství Chaosu, na které člověk vztáhl se svým Řádem rukou. Člověk, který chtěl dokázat, že všechno a všude má Příčinu a Následek. Že Chaos je jen souhrnem absolutně dokonalých přírodních zákonů. Chaos od prvo počátků útočil na veškerou Činnost myslících bytostí i na jejich nejvyšší formu na Zemi - na Homo Sapiens. Člověk se prodral do mezihvězdné prázdnoty, která mu nebyla předurčena. V pocitech teď odosobnělého Trainera i sedmi s nim sjednocených dárců bioenergie se Chaos stal synonymem a zosobněním Zla. Síly protikladné Životu. Ne ovšem hmotě, protože právě její řád byl Zlem. Společenství ne Evropy II vtrhlo do Chaosu a proto došlo k nevyhnutelné reakci živlu, který je v lidském slovníku nazýván Náhodou. Mikrospolečnost se po mnoho palubních let bránila svou skupinovou identitou, svým vyškolením, opravami i schopností likvidovat tu a tam vybuchující mezilidské sváry, které vlastně nebyly ničím jiným než nejvyšším projevem Entropie. Ta si vždy vybírala ten nejslabší bod v obranném systému. Zabila dvě mouchy jednou ranou - způsobila a spojila havárii systému s přítomností člověka, který byl hlavním elementem sjednocujícím celou posádku. Tím člověkem byl mentalista Roy Holmsen,

Když to společné vědomí meditujících pochopilo, švární vydal příkaz, který mysl Trainera okamžitě splnila.

Arthana čandatakrija -jednoduchost činnosti souhlasné s vůlí člověka. V té chvíli se splnilo to, na co čekal. Zatoužil nalézt se v lékařské kabině Evropy II. A byl v ní. Dole, "přímo před ním, pod napůl průhlednou pokrývkou lékařského stolu, leželo zmrzačené tělo. Trainer se nacházel sedm světelných let od Země a svého těla. Dal najevo svou vůli uzdravit toho člověka a pocítil Energii a Sílu, které ho naplňovaly jako v transu. Cítil, že přichází ze šesti míst a spojuje se s jeho. Stal se jedním středem a vstoupil do ležícího těla. Množství zničených buněk zablokovalo první průnik bioenergie a života. Nepopsatelný, téměř hmatatelný obranný úder? Přesto se nevzdal a po chvíli cítil, že energie z něj

plyne směrem ke všem nemocným buňkám těla. Trvalo to zlomek vteřiny, v nebo možná věčnost. Nevěděl. Mírou času se mu stal-pouze odpor přijímajícího organismu. A když ten úplně zmizel, ucítil, že jeho přítomnost na tomto místě končí. Svou Vševedoucností zahrnul ve zlomku vteřiny celou loď. Motory, systémy, místnosti, lidi, paměť informačních systémů, zvířata i rostliny, Vnější zařízení Evropy II... Současně si zapamatoval vše, zaregistroval situaci a poděkoval Vůdci, protože to on mu věnoval tuto chvíli. Propadl se do temnoty a prázdna a cítil, že se vrací.

Po dlouhé době, kterou už nevnímal, otevřel oči. Namísto sálu měl před očima fantastické barevné skvrny, které se pomalu rozplývaly do stran. Do uší mu pronikala tichá, samotná, nesrozumitelná slova. Cítil se strašně unavený -jako ještě nikdy v celém dosavadním životě. Zvuky se začaly skládat ve slova. Mluvil muž s hlubokým hlasem:

"... v historii střediska. Úplný zápis právě analyzujeme v dešifrovací sekci... plukovník se probírá. Dejte mu ještě trochu energie na hlavu, ruce trochu níž, dobrá..."¹¹

Obraz se zaostřil. Před ním klečel na jednom koleně lékař střediska. Na sobě měl bledě modrou kombinézu. Dlaně sepaty nad jeho hlavou. Důkladně si ho prohlížel, ve tváři měl vážný a soustředěný výraz. Po chvíli se lehce usmál.

"Jak se cítíte, pane plukovníku?"

Trainer pohlédl vzhůru, na několik rukou nad sebou, pak kolem sebe spatřil modré skvrny. Celá kombinéza byla mokrá, jako by v ní právě vylezl z vody. "Zdá se mi, že je mi už dobře," zaváhal. "Bylo to se mnou špatné?"

"Vydal jste ze sebe mnoho energie, ale všechno už je v pořádku," odvětil lékař. "To víte, vždyť ten přenos trval osmnáct hodin."

Trainer se instinktivně dotknul svého těla, jako by se chtěl přesvědčit, že existuje. Okolostojící se zasmáli. Svěsil ruce.

"Úplně všichni potom reagovali stejně," komentoval lékař. "Jenom švární ne."

"Odjel před dvěma hodinami," odpověděl vzadu sedící Anderson, "tak jako ostatní."

"Jestliže se cítíte dost silný, může-

té si dát vodní masáž/' dodal lékař. 'Prodělal jste nejrychlejší odtučňovací kúru, jakou jsem v poslední době viděl. Zhubnul jste o čtyři a půl kilogramu, stejně jako plukovník Anderson.'

Následující dvě hodiny strávil Trainer hodnocením akce. Totéž dělal i Anderson v sousedním pokoji. Když skončil, měl takový dojem, že je velkým podvodníkem. Hovořil o stavu lodi, posádce, Holmsenovi, sobě i průběhu akce, ale v části závěru sdělil pouze argumenty podporující rozvoj psychotronických metod spojení s loděmi ve vzdálenosti mimo dosah radia. Závěry, které zformuloval, byly brilantní, což mohlo mít svůj vliv při jeho případném povýšení. Ale pod profesionální maskou se Trainerovi -těžko dařilo skrýt bouřící myšlenky. ~ Jedli mlčky oběd. "Víš proč chtěl Holmsen žít?" položil Andersenovi otázku... a aniž čekal na odpověď, kterou stejně musel znát, pokračoval: "K životu ho asi táhlo vědomí spojitosti, nutnost pokračovat ve výpravě, touha skončit tu Misi... Ale to nebyl ten *pravý* důvod."

"Ne," souhlasil Anderson.

"Už nejméně sedm let věděl to, co my víme teď; pokračoval Trainer. "Věděl, co se mu stane, až se objeví v tom místě chodby. Už dlouho předem věděl, že k tomu musí dojít."

Anderson sebou překvapeně trhl, "Myslím si totéž. Ale proč se tomu poddal?"

"Myslím, že se nevzdal," Trainer odsunul talíř a otřel si ústa.

"Nerozumím ti..."

"Nemáš takový pocit, že k tomu vůbec nemělo dojít? Šedesát zařízení podobného typu a sedmáct kilometrů chodeb... z nichž nejméně tři bezprostředně sousedí s místem tožným s místem výbuchu. A on sám, To bylo to tajemství, kolem kterého jsme při analýze celou dobu přešlapovali,"

"Co máš na mysli?"

"Myslím, že on si už dávno před námi uvědomil, že *žádná* dokonalost není a nemůže zůstat nepotrestána. Možná to bude znít iracionálně, ale teď už o tom nemám nejmenších pochyb jako dřív, Ta mise, to je urážka nejvyššího pořádku přírody. Každý zdařilý krok do vesmíru, každý podařený pokus založit výhonek civilizace, je porušením zákonu Chaosu

a hozenou rukavicí. Proto historii prochází zákon cykličnosti války a míru. Rozkvětu a stagnace. Po obdobích rozmachu kulturních civilizací přichází jejich úpadek. Vysvětlení tohoto jevu na základě zákonů logicky řešilo problém jen na základě zákonů logiky, řešilo problém jen na úrovni mechanismu existence těchto krizí. Věděli jsme jak a kdy, ale ne proč. Nikdy jsme si neuvědomovali, co už ví naše generace díky mentalistice. V ní vládne nejne pochopitelnější zákon - zákon entropie a uspořádání. A je úplně jedno, jestli jsme to nazvali válkou dobra se zlem v náboženských kategoriích, nebo třeba v kategoriích ekonomických trendů rozvoje a stagnace zdůvodněním války a míru. Štěstím nebo smůlou v životě jednotlivých lidí. Celá pokolení věděla, že když se lidem dlouho dobře vede, je třeba očekávat nějaké drama. Jev nazývaný smůla a vyvolávající instinktivní strach, který je obzvláště silný, jestliže se člověk otevřeně a bezstarostně těšil ze života. Všechny generace to viděly jen na základě zkušeností. Ale neznali odpověď na otázku: proč? Ta výprava byla, zjednodušeně řečeno, také jen výsledkem takového řetězce úspěchů. Loď je prakticky nezničitelná. Díky mentalistice a psychologickým technikám nemůže posádka jako mechanismus podlehnout entropii, rozbít se. Právě to bylo porušením zákona Chaosu, a tak náhoda jako vykonavatel jeho vůle byla ze hry ne Evropě II vyloučena nejméně na třicet let. Pravděpodobnost, že nedojde k žádné havárii se v té době, z hlediska entropie, stala prakticky rovná nule, K nějaké katastrofě prostě muselo dojít!"

"Dvě poruchy byly popsány v poslední zprávě, kterou sis včera prohlížel. A došlo k nim, i když z hlediska mentalistiky byla jejich pravděpodobnost prakticky nulová," řekl Anderson.

"To je ono," pokračoval Trainer. "V transu jsem viděl, že k dalším už v průběhu těch sedmi let nedošlo. Prostě jenom rozšířili vnější i vnitřní bezpečnostní systémy."¹¹

Přestal a chvíli mlčel.

"Už před sedmi lety pocítovala posádka neklid, který předchází nehodám. My tomu říkáme předtucha. Ty pocity byly možná reakcí jakéhosi smyslu na entropii. Ale oni jí nedali

šanci. Právě odtud po vydařených akcích plynula ta nervozita směřující k prevenci mezilidských napětí a technických havárií."

Zase se zarazil, jako by se nemohl rozhodnout, jak skončit.

"Myslím si, že Holmsen hodil přírodě tu největší rukavici, na jakou se prozatím lidstvo zmohlo. Věděl, že jenom on sám může simulovat výboj energie. Ano, simulovat, protože chtěl přežít svou smrt. Věděl, že kánon přírodních práv nelze obejít přímo, protože by se Evropa II mohla třeba... z ničeho nic rozpadnout. A my bychom to potom uznali za jev, jehož pravděpodobnost byla minimální a měli bychom pocit, že se nemusíme zabývat jeho rozluštěním. Holmsen vyzval na souboj samotnou Entropii. Hned po bioenergetickém přenosu jsem v transu nahlédl do bezpečnostního systému. Systém energetizace výzkumného modulu, který byl zapnut, měl sedminásobné jištění, zatímco všechny ostatní osminásobné... To jedno bylo zrušeno dvanáct hodin před nehodou. Asi víš, že u takových soustav stačí k úplné bezpečnosti jen jištění trojnásobné. Dvojnásobné dublování. Zbýlých pět bylo zapojeno teprve po dvou nehodách... těch z přenosu. Roy Holmsen věděl, že Entropie tu možnost využije!"

"Pomalu, Williame. Ještě chvíli a budeš ji personifikovat. Vždyť to přece jsou jenom dané přírodní zákony!"

"Takové vysvětlení se přímo vnučuje, i když jsem to myslel jen v přeneseném slova smyslu. Nevím ale proč na sebe v průběhu meditací nebere Neznámo vlastnosti tvrdých holých zá^ad. Proč po celou historii lidstva objevujeme v paranormálních stavech ne vzory a dynamické závislosti, časoprostorové a logické popisy hmoty, ale stavy dobra a zla, lásky a prázdnoty. A jejich prostřednictvím popisuje svět, a tím, že vytváří taktiku činnosti, ho využíváme nad materiální technikou."

"Myslím, že Roy Holmsen tu blokádu zřasil, pouze tu jednu Jedinou, jako by tím jedním obvodem chtěl ušetřit políček všemocné Přírodě. Na to místo šel také jenom jednou. Když jsem byl v průběhu transu v něm, jeho žaludek byl už dva dny prázdný. Nebyla v něm žádná výživná substance, která by při takovém druhu poranění mohla uspišit jeho

smrt. Proč? Jak to chceš vy-světlit?"

"Také nevíme, proč k nám přijel švární," pokračoval Trainer. "Jak jsi sám" říkal, on věděl o všem ještě dříve než ho požádali o pomoc. A to nikdy nikam nejezdil."

"Myslíš si, že...," začal Anderson, ale hned přestal.

"To, že k té havárii došlo, bylo záměrné jednání. Jsem si také jist, že Holmsen počítal s naší pomocí... právě takovou, jakou jsme mu poskytli. Prostě s ní počítal. Myslím, že to neudělal proto, aby bojoval s nevyhnutelným. Samozřejmě, že tu otázku jazykově zjednodušuji. Proč to ale udělal? Připadá mi to jako nejpodivnější partie pokeru, jakou jsem schopen si představit. A otevřeně řečeno, necítím se nejlépe, když začínám chápat následky té vydařené Holmsenovy akce."

"Protože mu pomoc nepřišla od členů posádky, ale ze Země?" otázal se Anderson.

"Ano," Trainer to řekl velmi tiše. "Máte pravdu. Až na to, že Země nemá u všeho několikanásobné bezpečnostní jištění."

Anderson vstal a hodil nádobí do odpadkové šachty, pak řekl: "Teď tedy budeme čekat na hlášení našich médií ve službě."

Rozloučili se-před dveřmi výtahu Číslo sedmnáct. V patře, ve kterém byl východ ze střediska ven do parku, si Trainer vyzvedl svou uniformu a několik drobností. V podjezdu se zastavil a s radostí vtáhl nosem nádhernou vůni podzimu. Alej se zlatavými korunami vysázených kaštanů lákala k procházce. Hodil uniformu do čekajícího služebního vozu a vydal se pěšky směrem

od přistávací plochy. Neušel ještě ani kilometr, když se k němu z vozu jedoucího za ním naklonil důstojník ve službě.

"Pane plukovníku, máte tu hovor ze střediska. Plukovníka Andersena."

Na místě se otočil a nasedl dozadu. Na trojrozměrné obrazovce zabudované v opěradle předního sedadla ho očekávala malá Andersenova postava. "Máme tu první zprávu o vizi média J 12A. Holmsenův organismus je z devadesáti šesti procent zregenerován. Proces obnovy tkání započatý působením biorenergie probíhá kompletně. Během nejbližší hodiny dojde ke kompletní obnově kůže a zániku všech stop poranění. J 12A popsal postupně všechny fáze biologické regenerace. Holmsen je při vědomí a nemá ani pouhý šok. To je opravdický úspěch, plukovníku Trainere. Prezident na vás bude hrdý."

Hlas zazněl sarkasticky: "Ano, to je úspěch, první opravdový úspěch našeho střediska, a to také díky vám, plukovníku Andersene. Děkuji za spolupráci," odpověděl oficiální tónem. S těžkostí zamaskoval nádech sebeironie ve svém hlase.

Když obrazovka pohasla, pohlédl na hodinky, ale v kapse košile je neměl.

"Toručíku, kolik je hodin?" obrátil se na důstojníka za řídící deskou.

"VKarlgoro?" "Ano."

"Za deset minut šest," ozvalo se.

Přikývnul a vůz se rozjel alejí velkou rychlostí směrem k přistávací ploše, na níž stál vojenský stroj, kterým přiletěl.

přeložil Jaroslav Olša,jr<

Jaroslav Jiran

Lednice

Karel se podíval na hodinky. Blížila se půlnoc. Trochu nervózně poposedl, dolil si bílé a zvedl sklenku:

"Takže, vážení, ještě dvě minuty a předávám žezlo. A na to se napijeme!" prohlásil slavnostně a musel se usmát. Všichni jsou nepochybně přesvědčeni, že je jen malicherný blázen, který dělá z komára velblouda. Asi sotva chápou, jak je pro něho rozhodnutí, ke kterému se konečně odhodlal, důležité. Ano, už viděl jejich úsměvy a pobavené pohledy, z nichž nevyčetl nic lichotivého.

Pavel a Luboš si s ním připili, zatímco manželky je pozorovaly sice naoko vesele, ale s obavami, aby se snad nedali strhnout Karlovým příkladem, a také si nedali jako on do Nového roku nějaké obdobné předsevzetí, které by jim jenom přidělalo práci. Dáša s Evou se opravdu tvářily tak nejistě a polekaně, až byly směšné. Naopak Helena, jediná, které se jeho rozhodnutí týkalo, klidně upíjela ze své sklenice, točila snubním prstenem, který nechal Karel zhotovit v podobě věnečku, upleteného z tříbarevného zlata, a nevzrušeně sledovala televizi. Její soustředění napovídalo, že svět televizních programů hodnotí podstatně vyšším stupněm reality než všední život, zejména vlastní.

Karel ji někdy skutečně nechápal.

Bylo to tak. Každý má nějakého koníčka, ale většinou si ho vybírá dobrovolně - ovšem až na Karla. Jeho nenáviděnou povinností se za tři roky manželství stalo uklízení lednice. Koníčkem ji nazýval jen proto, aby mu připadala snesitelnější.

Helena obstarávala denní nákupy s ženskou velkorysostí, takže velká lednice, kterou Karel na její žádost koupil, byla neustále plná. Jenže když ji doplňovala nebo si do ní pro něco šla, zásadně ignorovala starší nákupy, které byly vzadu* a nechávala je bez výčitek svědomí kazit a plesnivět. Vždycky si brala pouze potraviny od kraje, kvůli kterým nemusela přerovnávat ostatní. Současně téměř denně kontrolovala, zda je výkon lednice nastaven na minimum, a hájila se ab-

surdním tvrzením, že provoz domácnosti má být maximálně ekonomický.

Tak se stalo, že Karel pravidelně, přibližně po měsíci, musel celou lednici vyklidit, setřít plíseň, umýt stěny, všechno zkažené vyhodit a narovnat zpátky to, co se dalo ještě jíst.

Zpočátku se tomu smál, ale v průběhu let ho opouštěla trpělivost.

"Včera jsem musel vyhodit aspoň tři kila věcí, nejméně za sto korun," vyčetl Heleně. "Sunka, rajčata, pudinky, přibínáčky, saláty, rakouské sýry, sotva načatou sklenici oliv z Esa. Všechno plesnivě a shnilé..."

"No tak jsi je vyhodil, stejně byly stase. Tak proč tolik řečí?" odpovídala bez zájmu.

"Když jsi je kupovala, byly Čerstvé a drahé," podotýkal lakonicky Karel.

"Dobře, dobře, když ti na tom tak záleží..."

"Minule jsi mi slíbila, že se..."

"A no jo, prosím tě, tak už toho nech, příště se to už nestane, budu dávat pozor," chlácholila ho a za pět Šest týdnů Karel zase na dvoře plnil popelnici zkaženým jídlem.

Několikrát se doma bez sebe-nějšiho výsledku pohádal, pak na nějaký čas rezignoval a snažil se smířit s osudem. Ale hnětilo ho to pořád.

Pak přišel Silvestr a Karel si řekl "dost".

Orloj z-áčínal odbíjet půlnoc, z televize zvonily poháry a šumělo šampaňské, v pokoji bouchla zátka. Po slavnostním připitku si vzal Karel Helenu stranou a s vážnou tváří jí připomněl: "Myslím to naprosto vážně, že ode dneška je lednice pouze tvoje starost, miláčku."

"Ale tak jo, souhlasím. Když vidím, jak tě to zlobí..." a nastavila ústa k polibku, který zpečetil jejich novoroční dohodu.

Hned po Novém roce udělala Helena velký nákup a lednice, zdecimovaná oslavami a svátky, se zase naplnila, Karel kolem ní chodil celé tři týdny, ale nepozoroval žádnou změnu.

"Miláčku, obávám se, že máš krátkou paměť. Dohodli jsme se přece, že se budeš konečně laskavě starat, co je

v lednici," připomněl jí kousavě, když přes nové nákupy už dávno nebyla vidět zadní stěna.

Nevinně se na něj usmála: "Já vím, hned zítra se do toho pustím. A teď už se nemrač, ano?" a vzala ovocný jogurt, který stál docela na kraji, ačkoliv kdesi uvnitř musely být ještě minimálně tři nebo čtyři, které, jak si Karel matně pamatoval, koupila začátkem týdne.

Nazítří večer následovala ostrá hádka, po ní několik dalších, ale když na dveře zaklepal únor, Karel opět kapituloval.

Jenže tentokrát to dopadlo jinak.

Sotva otevřel lednici, letmý pohled mu napověděl, že po dvou měsících bude mít zatracené nepříjemnou práci, ještě horší než minule, což bylo někdy začátkem prosince. Nezapomněl, že mu trvalo několik hodin, než pořádně vydrhl celou lednici a jak odnášel dolů obrovskou krabici napěchovanou nevábnou směsicí sýrů, ovoce, zeleniny, salámů, tatarské omáčky a dalších věcí, jejich totožnost raději moc zblízka nezkontroloval. Ještě si příliš dobře pamatoval, že když tehdy zaklapl víko popelnice a nadechl se zase Čerstvého vzduchu, věděl najednou docela určitě, že to udělal naposledy.

Vzpomínka byla tak živá, že hravě vyburcovala váhající mužnost a Karel práskl vztekle dveřmi, až lednice poskočila. Ne, žádná kapitulace se nekoná, jediný způsob, jak zvítězit, je přitlačit Helenu tvrdě ke zdi.

Sám si zpočátku tak moc nevěřil, ale po několika týdnech překvapeně zjistil, že dokáže lednici docela obstojně ignorovat. Bral si jako Helena, jen co leželo na kraji, a nezáčastně sledoval škvírami mezi kelímky a balíčky, jak se úplně vzadu začíná objevovat známý šedozeleň-plyšový potah.

Zašel za Lubošem a mezi řečí se zmínil, že zahájil lednickovou válku a že už má doma bonsaj Boubína, Luboš pokrčil rameny: Já nevím, clověče, ale dej si pozor, abys to zbytečně nepřehnal, Helena je jinak ohromná ženská."

Jistě, o jejích přednostech nebylo

pochyb, ale proč je ksakru tak tvrdošíjně neschopná zrovna v něčem, co mě dokáže nejvíc naštvat? opakoval si Karel.

Už se s Helenou nehádali, nastoupila doba tiché domácnosti a vyčkávání, kdo dřív povolí. Ale nikdo z nich se k tomu neměl a Karel s hrůzou zjistil, že se začínají navzájem nezadržitelně odcizovat.

V březnu spolu přestali spát. Karel se odstěhoval na gauč v kuchyni a Helena se tvářila, že je jí to jedno.

Občas nakoukl do lednice, ale už si z ní málokdy něco vzal. Helena se však chovala jako předtím, chodila do ní pořád a jen pro to, co bylo hned zkraje. Pouze nákupy dělala menší. Neměla je kam dávat.

Přešel další napjatý týden a Karel dostal jednou večer chuť na jogurt. Otevřel lednici a strnul.

Plíseň už byla i vpředu, obalovala téměř všechno a vzadu tvořila kompaktní masu. Její výběžky přelézaly i na kelímky s jogurty, o kterých Karel věděl, že je Helena kupovala dnes ráno. Jak vztáhl ruku, otřel se o houbový polštář, který narůstal na vnitřní sírane dveří, a do nosu ho udeřil vlhký hnilobný zápach. V tom okamžiku mu připadalo, jako by se tmavá houština vzadu zachvěla a téměř neznatelně pohnula směrem k němu. Rozzuřeně zabouchl lednici a dlouho na záchodě zvracel. ^

Pitomost, mám nervy nadranc, ukliďnoval se, jak by se mohla plíseň hýbat? Už mi prostě ze všeho začíná kapat na karbid a není se ostatně čemu divit.

Když se vracel do obýváku, potkal ve dveřích Helenu. V ruce držela otevřený jogurt a pomalu ho nabírala lžičkou*. Neviděla, nebo dělala že nevidí, jemnou pavučinovou přízi plísně, vlající od kraje kelímku v průvanu. Prošla mlčky kolem Karla, který se nezmohl na slovo a uvelebila se v křesle naproti televizi.

"To už snad přeháníš!" vyjel na ni vztekle, sotva nabral dech. Ignorovala ho s očima upřenými na obrazovku. Kousek plísně z kelímku se snesl na opěradlo křesla, ale ona si ho nevšimla nebojí to snad bylo jedno.

"Tak řekneš aspoň něco?" zařval.

Helena neodpovídala a dívala se nerušeně na televizi. Karel jako by pro ni přestal existovat. Pokojem se šířil stále silnější nakyslý zápach.

Karel nakonec nevydržel a začal křičet: "Už mám všeho po krk! Rozvedu se s tebou, slyšíš? Rozvedu!"

Měl dojem, že nepatrně kývla hlavou, jako že slyší, ale jinak mu nevěnovala pozornost. Zaťal zuby. Během minuty si sbalil pár věcí a práskl za sebou dveřmi, až se otřásl celé patro.

Týden bydlel u Pavla, jehož žena odjela s dětmi na chatu, a přemýšlel, jak se k ní vrátit. Už když od Heleny odcházel, věděl, že se rozvádět nechce a nebude. Byl to od něho jen takový zoufalý výkřik.

Jenže Helena nebrala telefon a od

toho dne nebyla ani v zaměstnání. Prý je nemocná, řekla mu Jitka a hned se ptala, kdy Helena nastoupí, protože má strašně moc práce a sama na ni nestačí.

"Nevím," zavrčel Karel a položil sluchátko.

Prakticky okamžitě se rozhodl vrátit domů. Koupil květiny pro Helenu a ocet na vyčištění lednice, pak ještě přikoupil pár gumových rukavic. Usoudil, že je tentokrát bude určitě potřebovat. Snažil se namluvit si, že k čemu se chystá, není žádná kapitula-ce, prostě jen moudřejší ustoupí. Tak to má přeci být, ne? Uklidí lednici, a pak si vezmou s Helenou dovolenou, pokusí se znovu prožít líbáanky. Cestou se zastavil v Čedoku a zamluvil týdenní pobyt na Štrbském plesu. Lákala ho vidina čerstvého vzduchu. Ano, všechno se musí zase spravit. Vždyť miluje Helenu pořád stejně jako předtím! Najednou mu přišlo směšné nechat jejich vztah ztroskotat na pitomé lednici. Každý by se mu vysmál, jaký je hlupák!

Potichu odemkl a vklouzl do šera předsíně. Vzápětí stěží popadl dech, protože vzduch byl skoro nedýchatelný. Hnilobný puch visel ve vzduchu téměř hmatatelně jako ranní opar nad bažinou.

"Heleno!" zavolal nesměle. Neodpovídala. V obývacím pokoji zářila obrazovka televizoru. Dveře byly pootevřené, skulinou zahlédl její postavu, zabořenou v křesle.

Hmatal po vypínači, ale když ho nalezl, s odporem ucukl. Byl pokrytý houbovitými polštářky plísně. Zaklel a navlékl si gumové rukavice. Už si začínal zvykat i na zápach a dýchalo se mu trochu lépe. Lustr osvětlil předsíň slabým světlem. Mnohem slabším, než Karel čekal.

Strnul.

Plíseň! Byla na stropě, slabé povlaky pokrývaly stěny, visely na dveřích, splývaly ze závěsu, pokrývaly podlahu.

Zakroutil nechápavě hlavou. Takhle se přece nechová normální plíseň! Hloupost, co jiného by to mohlo být?

Na prahu obývacího pokoje se zastavil a hlasitě zaklepal.

Nic.

"Heleno!"

Žádná odpověď.

"Heleno, no tak, proboha, řekni něco," zaprosil.

Pohnula se, ale jen proto, aby si vzala další sousto z talířku před televizí, přisunutého na dosah ruky. Sousto něčeho, z čeho na všechny strany trčely stříbřité šedo zelené měkké výhonky.

Skokem byl u ní, vzal jí to z ruky a hodil do koše. Vlastně jenom na koš, protože byl plný. Přetékal - plisní. Dal jí facku, ale docílil pouze toho, že udiveně zvedla hlavu. Vypadala jako omámená nebo nepříčetná.

"Heleno," zašeptal, ale jako kdyby to napsal na kus papíru, zmačkal a zahodil. Připadala mu úplně cizí.

Zmateně se vrátil do předsíně. Ohnisko všeho svinstva je samozřejmě v lednici, opakoval si Karel, tam musím začít.

Našel za skříní velký igelitový pytel na odpadky a přistoupil k lednici.

Celistvou mechovitou pokrývkou už jen místy prosvítal původní bílý lesklý povrch. I když měl gumové rukavice, otrásl se hnusem, když sevřel měkce potažené držadlo dveří.

Prisunul si pytel blíž a zatáhl. Nic. Určitě jsou slepené svinstvem, napadlo ho. Zabral silněji, ale dveře se ani nepohnuly. Napnul všechny síly, až mu boty klouzaly po plísní na podlaze. Konečně se mu podařilo dveře lednice malinko pootevřít. Uvnitř byla tma. Spálená žárovjička, řekl si Karel. Ale hlavně, že odtrhl slepenec kolem rámu a těsnění dveří. Teď už to půjde lehce. Trošku povolil a náhle ucítil, jak mu pružná, nepřekonatelná síla rve držadlo z ruky. Nevzdal se a pevně se zapřel. Ozvalo se křupnutí, dveře se zabouchly a Karel před nimi stál jako opařený s utaženým držadlem v ruce.

V tu chvíli dostal strach. Zalil ho pot, tep mu bušil ve spáncích, vyschlo mu v ústech. Zmateně couvl, uklouzl a upadl na záda. Ještě se stačil zachytit okraje závěsu, ale strhl na sebe jen závoj plísně, který mu zakryl obličej. Vykřikl a když mu došel dech, ucítil v ústech protivný lechtivý dotyk husté pavučiny.

Ani nevěděl, jak se dostal z bytu ven. Utíkal ulicemi, strhával ze sebe kusy plísně, vykašlával, plival, zvracel.

Vyčerpaně se zastavil až v ulici před poštou. Když za sebou zavřel dveře telefonní budky a sejmul sluchátko, zřetelně viděl, jak se mu třesou ruce. Snad poprvé v životě. Telefonní seznam byl na cáry, ale první stránky v něm nechyběly. Horečně hledal městskou hygienickou stanici a doufal, že tam budou. Měli by přece také držet pohotovost stejně jako lékařská první pomoc.

Někdo tam byl.

"Prosím vás, musíte ke mně hned přijet, můžete?" vykřikl Karel a udal své jméno a adresu. "Máme plný byt plísní nebo něčeho podobného. Vylezla z lednice a je jí plná předsín."

Asi to nebude obyčejná plíseň, protože se hrozně rychle rozrůstá a když jsem chtěl otevřít dveře lednice, vytrhla mi je z ruky a lednice se zase zabouchla. Je v ní něco, co má velkou sílu... něco co žije! Prosím vás, přijďte co nejdřív!"

Na druhém konci se někdo zasmál. "Bereme na vědomí, kamaráde, určité tam někoho pošlem."

"Budou čekat před domem." ujistil ho

Karel. "Kdy se sem asi tak dostanete?"

"Buďte bez obav, kámo, za chvíli jsme u vás," zněla odpověď, ale její tón se Karlovi ani trochu nelíbil. Sevřel sluchátko.

"Poslyšte, vy mi nevěříte, že ne?"

Uslyšel smích.

"Ale ano, to se ví, že vám věříme. Ale víte co? Napište si pro jistotu jedno číslo. Máte čím?"

Karel přisvědčil a připravil si blok a tužku.

"Tak diktujte, nula, nula ..."* Číslo bylo neobvykle dlouhé.

"Máte to?"

"Mám. Co je to za číslo?"

"USA, Kalifornie, Hollywood. Zkuste ten nápad nabídnout Spielbergovi, možná ho od vás koupí!" Záchvat smíchu.

"Co si to dovolujete!" vydechl Karel.

"Tak aby bylo jasno, kamaráde, muž teď hovořil pomalu a přátelsky. /Jako vtip to беру a jsme si teď jedna jedna, ne? Ale mám dojem, že by to mohlo stačit."

"Co by mohlo stačit?" nechápal Karel.

Z hlasu zazněla únava. "Podívejte se, my třeba taky nejsme úplně blbí, jak si snad myslíte. Zrovna jako vy mám před sebou kalendář, víme? Tak díky za zavolání a n-a-s-h-1-e!"

A zavěsil.

Karel zíral na němé sluchátko jako ve špatném snu. Vůbec nevěděl, o čem ten Clovek mluvil. Jaký vtip, jaký kalendář? Podíval se na hodinky, kde měl datum. Pak mu to došlo.

Bylo prvního. Prvního dubna.

Apríl.

Domů se nevrátil. Bloumal po městě, přespál na lavičce v parku pod lampou, která nesvítila, a rozčesřený zimou přišel do práce jako první.

O svačině se mu už smáli všichni, i Luboš.

"Ale Karle, prvního bylo včera, tak už se prober a nevykládej nám tady nesmysly. Na takovou pohádku ti nikdo neskočí."

Jejich nedůvěra ho ranila. Očekával pochopení a pomoc, ne výsměch. Nakonec mu ale nezbylo než se taky smát, aby se před nimi nezesměšnil nad smrtí, a změnit téma. Už chápal, že v tomto zápase mu nikdo nepomůže. Všechno závisí jen na něm samotném.

Odpoledne si vypůjčil od kolegů dohromady asi dva tisíce a šel nakupovat. V drogerii mu poradili bez jakýchkoliv úsměšků. Roztoky namíchal patnáctiprocentní, ne jak mu radili pouze pěti. Chtěl mít jistotu. Dvoulitrový postřikovač naplnil chlóraminem a musel dost dlouho čekat, než se prášek pořádně rozpustil. Nestál o to, aby hned ucpal trysku. Do pětilitrového nalil přesycený roztok persterilu a napumpoval do nádob tlak. Oba postřikovače navlékl na popruhy, aby si je mohl pověsit na záda a až doma ve sklepě rozředil do kýblu půl na půl mironal. Tyhle jedy nemůže vůbec nic přežít, ujistil se. Na běžné bakterie a houby prý stačí půl hodiny

působení, tak zvané expoziční doby. Karel se usmál. Nechá na to roztokům celou noc.

Přede dveřmi bytu si natáhl nové dlouhé gumové rukavice a nasadil respirátor, zakrývající nos a ústa. Tiše vklouzl do bytu a rytmicky se sebou zavřel, sousedi nemusí mít povyražení. Vzapětí už litoval, že si nebul také gumáky - plíseň už byla doslova všude.

Cvakl vypínačem, žárovka blikla a zhasla. Zkrat.

Zavolal její jméno, ale nedostal odpověď. Ani z obývacího pokoje nepronikala sklazenou výplní dveří obvyklá záře obrazovky. Asi není doma.

Nejdříve postříkal nejbližší okolí. Tryska syčela naplno a zápach desinfekce se dal do boje s hnilobným puchem. Pak Karel postupoval kupředu a čistil si cestu k lednici. Mlha přesyceného roztoku persterilu začala pronikat filtrem a oči mu slzely, že téměř neviděl. Než se dostal k lednici, vystříkal něco přes polovinu nádoby.

Před dveře lednice si připravil kýbl s mironalem a vytáhl montpáku. Nejprve s ní oškral bez ohledu na bílý lak vrstvu plísně, a pak ji zarazil do obruby dveří. Ocel zaskřípala o plech a gumové těsnění. Snažil se hrotem proniknout co nejvíce do hloubky, aby tak získal lepší páku. Pak přitáhl montpáku k sobě. Marně. Zaklekl a zarazil i ještě víc, teď už vyčnívala nad okraj lednice stěží z poloviny. Soustředil k sobě všechnu sílu a pohledem se přesvědčil, že má kbelík s mironalem na dosah.

Čísí paže ho uchopily za ruce nad lokty a přitiskly mu je k tělu. Okamžitě pustil montpáku a snažil se vyprostit. Ale sevření bylo úžasné silné, nedokázal se ani pohnout.

Nepřemohitelná síla ho zvolna tlačila na kolena do plísně před lednicí. Chtěl vykřiknout o pomoc, ale sotva otevřel ústa, snesl se shora polštář plísně a zakryl mu je. Karel sebou zoufale zmítal a cítil, že ho rychle opouštějí síly. Nedokázal ani otočit hlavu, aby mohl spatřit útočníka. Jeho poloha mu dovozovala vidět jen jeho ruce.

Byly obrostlé plísní a na levé ruce se něco třeptilo.

Vytřeštil hrůzou oči, když rozeznal prsten ve tvaru věnečku ze tří barev zlata. Najednou už neměl sílu bojovat.

"Heleno, prosím tě, nedělej to! Helenko!" breptal plačtivě a plíseň mu vnikala do úst.

Odpověděl mu hlas, který nebyl její a přesto nemohl patřit nikomu jinému. Chraptivý nelidský skřek, kterému nedokázal porozumět, ačkoli si byl skoro jistý, že nějaký smysl mít musí.

Měl.

Na podlahu dopadla uvolněná montpáka - dveře lednice se před Karlem začaly samy od sebe pomalu otvírat ...

Ilustrace L. Hanuš

Filip Škába

Uprostřed věků

Zastavení první:

Auragonský parlament

Na počátku věků bylo vše jinak, hlásal už sedmdesát miliard let nápis v průčelí větší ze dvou budov Auragonského parlamentu. Nápis na druhé budově byl lakoničtější: No a co?

Ovšem, větší budova byla rovněž starší. Kdyby někdo porazil mramorové sloupy, podpírající střechu, a spočítal letokruhy, jistě by souhlasil. Tato budova byla vznešenější a tvářila se i důležitěji. Nazývali ji Velký dům. Právě v jejích síních se scházeli ministři, které nikdo nikdy neviděl, k jednám o nejdůležitějších otázkách planety Auragon, Auragonské galaxie a celého Vesmíru, v jehož středu se planeta nacházela. Oproti tomu v mladším a tudíž i nižším Malém domě odpradávná sídlila opoziční část parlamentu.

Tedy, někdo si na ministry možná ještě pamatoval, ale Bíack and White Rock-Hlemýžď nikoho takového neznal. Ministři se na veřejnosti objevili naposled, když samotný Bůh Auragonu jmenoval Gigantického Galaktanta, předsedu Auragonského parlamentu a tudíž i šéfa celého Vesmíru. To bylo před dvaceti miliardami let. Od té doby kvintilióny hvězd stačily pohasnout a kvintilióny mlhovin se shlukly v rukou StarMakera a zažehly v sobě termonukleární reakci. Jistě ještě někde žili pamětníci těch pradávných věků, kdy se galaxie teprve kondenzovaly a moudré bytosti celého vesmíru se pokoušely o vytvoření impéria. Sám Black and White Rock-Hlemýžď však byl velice mladý. Za jeho života se Auragonská galaxie jen jedinkrát otočila kolem své osy. Uprostřed věků, kdy se odehrál tento příběh, mu bylo pouhých 278 551 469 let a několik měsíců.

Black and White Rock-Hlemýžď se narodil a vyrůstal uprostřed masivní černé díry. Obrovské síly, neustále stlačující hmotu do jediného bodu, neblaze zapůsobily na jeho tělesný vzrůst - když po dvou stech třech tišících

let poprvé opustil díru, nebyl větší než dva atomy yttria. Pravda, v Auragonském vesmíru snad není nic relativnějšího než velikost živé bytosti, ale přece jen byl tenkrát jedním z nejmenších tvorů na světě. Pak se na radu svého otce usadil na povrchu neutronové hvězdy NEEH. Silná odstředivá síla hvězdy NEEH jen pomalu napravovala, co se ještě napravit dalo. Po dlouhé době konečně vyrostl do velikosti lískového ořechu. Pak však jeho otec zemřel a Black and White Rock-Hlemýžď odletěl na Auragon, aby se ujal dědičné funkce referenta pro galaktickou lásku a vykonával ji podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Jednoho dne, právě tehdy, uprostřed věků, procházel se Black and White Rock-Hlemýžď po Trojúhelníkovém náměstí na Auragonu. Předponu náměstí tvořily obě budovy parlamentu, které jako by se tísnily a navzájem bojovaly o místo. Pokaždé, když na ně Black and White Rock-Hlemýžď pohlédl, měl dojem, že jedna do druhé strká. Odvěšny pak vyznačoval Ultrafederální úřad pro rhodium a samoobsluhu. A dole, uvnitř planety, hluboko pod dlažbou ze skleněných kočičích hlav, zářil a pohupoval se velký oranžový flek - střed vesmíru.

Black and White Rock-Hlemýžď se právě vrátil z inspekční cesty po galaxiích, kterou též s oblibou nazýval Mise lásky. Svůj maličký kosmický létající domeček nechal stát v geometrickém středu náměstí a čekal, až si ho ministři všimnou, aby mohl jejich zástupci předat zprávu. Nejčastěji s ním jednala nevychovaná Černá škeble, tvor na Black and White Rock-Hlemýžďův vkus příliš velký. Byl jí však povinován úctou jako ztělesnění ministrů Auragonského parlamentu či dokonce samotného Gigantického Galanta.

Čekal dlouho. Přecházel tam a zpět a trpělivě poklepával podpatkem.

Náhle vše kolem zmizelo a obklopila ho známá tma.

"Úaaahh grrr!" zadunělo to.

"Nechala jsi mne čekat, drahá škeble," pravil B. & W. Rock-Hlemýžď klidně.

"Nebud' drzý, Blacku Rocku! Když si to budou ministři přát, budeš čekat do konce věků!" zaduněla odpověď.

"Ano. Jistěže. Nyní bych rád podal hlášení o Misi lásky."

"Tvá mise lásky ministry momentálně nezajímá. Pro nejbližší dobu zapomeň na galaktickou lásku. Mám pro tebe daleko důležitější úkol - poslání celovesmírného významu." Hlas se ozýval ze všech stran. Černá škeble s ním jednala zásadně takto - vždy ho nejdříve spolkla.

"Ovšem Mise lásky..."

"Mlč!" okřikla ho škeble. "Spolkni jakékoli námitky, jestli se ti nějaké urodily na jazyku. Od této chvíle jsi zplnomocněncem Gigantického Galaktanta. Ihned odletíš do galaxie Ruth na planetu Imhonestus a odhalíš původce odporne rebelie. Popřípadě ji potlačíš s použitím jakýchkoliv prostředků. Vše ohlásíš ministrům Velkého domu. Velkého, na to nezapomeň!" zdůraznila Černá škeble.

"To je pro mne velká pocta. Mohu vědět, k jaké rebelii došlo?"

"Jde o vzpouru proti nejnovějšímu nařízení Auragonského parlamentu. Někdo na Imhonestu staví domy."

"Jakže?" zeptal se Black and White Rock-Hlemýžď, nevycházející z údivu. "To je protizákonné?"

"Ovšemže!" vybuchla škeble. "Příliš dlouho jsi poletoval mezi hvězdami na své Misi lásky, hloupý Blacku Rocku! Podle nařízení Velkého domu parlamentu je přísně *zakázána* jakákoliv konstruktivní a konstrukční činnost! Pod vysokými tresty! A stavba domů a měst nepochybně konstruktivní činnost je. Jediná výjimka se vztahuje na rozmnožování živých bytostí. Ale než ty dorosteš do reprodukčního věku," zachechotala se temně škeble, "tak parlament zakáže i to."

"Jaký je však účel tohoto prazvláštního nařízení?" otázal se nechápající Black and White Rock-Hlemýžď.

"Nevíš, co předpověděl Gigantický Galaktant?" řekla Černá škeble povýšeně.

"Veliký Galaktant kdysi řekl, že jednou přijde den, kdy se rozhodne o osudu Auragonského vesmíru. Zda se bude prostor do nekonečna rozpínat, či zda se smrští zpět do jediného bodu, ze kterého vzešel,"¹ řekl Black and White Rock-Hlemýžď. "Nechápu však, jak tato věštba souvisí se stavbou domů na planetě Imhonestus."

"Jsi neskonale hloupý, Blacku Rocku!" odfrkla Škeble. "Po celou dobu, kdy se kosmos rozpínal, probíhaly různé děje konstruktivního typu. Vznikaly hvězdy, galaxie, stále složitější prvky, sloučeniny, vznikl život, inteligence, společnosti bytostí, které dále dokázaly vytvářet různé věci. Svět tíhl k organizovanosti. Rozpínání bylo provázeno vznikem složitějšího z jednoduššího - to je přece samozřejmé. Když všechny bytosti zastaví konstruktivní činnost, vývoj se obrátí. Složitě se bude opět rozpadat na jednodušší a vesmír se začne smršťovat zpět do singularity. Neboť, jak pravil Prorok, vše jednou skončí! A teď už plav!"

Země se zhoupla - Škeble vstala - a Black and White Rock-Hlemýžď dopadl na podlahu svého maličkého kosmického létajícího domečku. Otřepal se, zakroutil hlavou nad nevychovaností prostředníka a odstartoval. Poslání je přece jen poslání. Poprvé a jistě i naposled jsem se stal zplnomocněncem samotného Gigantického Galaktanta, přemýšlel. Jak však mohl moudrý a celým světem obdivovaný

Auragonský parlament vydat tak podivné nařízení?

*

Zastavení druhé; Rebelie na Imhonestu

Sotva se maličký kosmický létající domeček dotkl povrchu planety, obklopily jej v několika soustředěných kruzích jednotky pyroniků v policejních uniformách. Klečeli právě na hranici bezpečné vzdálenosti od motorů kosmického domečku, v očích plaménky, připraveni vrhnout se na kohokoliv a spolu s obětí explodovat. Aby vyrazili, stačilo jediné gesto vysokého muže v bílém obleku. Stál mezi řadami nadřazených pyroniků a trpělivě čekal, až vychladne asfalt Hlavního Imhonestského kosmodromu.

Když Black and White Rock-Hlemýžď vystoupil, muž v bílém srazil paty a řekl: "Jsem generál Hoel/Hoel. Moje jednotky obsadily Imhonestus a zamezily rebelii. Jsem vám k službám."

"Těší mne, generále," řekl Black and White Rock-Hlemýžď. "Doufám, že naše spolupráce bude nám oběma příjemná a Auragonskému impériu užitečná. Přiznávám, že vaši muži vyhlízejí značně nebezpečně."

Hoel/Hoel se polichocně usmál. "V jádru jsou to dobří chlapci, věřte mi," řekl. Úslužně vzal Black and White Rock-Hlemýžďe do dlaně a vykročil k malému terénnímu vozidlu. Usadil se a zmocněnce Gigantického Galaktanta položil vedle sebe. Zvedl pravou ruku a luskl prsty.

Automobil se dal do pohybu. Pyroni-

či se pohotově seřadili do vzorného dvojstupu a se zvířecí oddaností ve tvářích poklusem následovali svého velitele.

Na obzoru se objevily stavby.

"V Hort-Portu má sídlo hlavní Imhonestská prefektura. I tam došlo k rebelii. Potlačili jsme ji. Bohužel se nám nepodařilo zajmout žádného z povstalců. Jak řekl Prorok, blechy v kožiše nikdo nepochytá," zasmál se Hoel/Hoel. Budete mít možnost seznámit se se všemi podrobnostmi."

Tu Black and White Rock-Hlemýžď zpozoroval zelenavý pruh, přetínající vozovku v dálce před nimi. Za okamžik už rozeznal zelený nápis:

ČAS SE BLÍŽÍ!

"Okamžitě zastavte!" křikl Black and White Rock-Hlemýžď. Vozidlo vylétlo do vzduchu a dopadlo kolmo ke směru jízdy. Nápis byl nyní přímo před nimi. Celý sestával z naskládaných malých zelených broučků. Náhle se nápis dal do pohybu - písmena se rozplynula a z hemžení pak vykryštoval novou text. **JAK MŮŽE BÝT NĚKDO TAK TLUSTÝ?** přečetl Black and White Rock-Hlemýžď, než se Hoel/Hoel vztyčil ve voze. "Boys!" křikl, "akce!"

Pyronici se houfně vrhli mezi zelené tvorečky. Při dopadu tlumeně vybuchovali a z roztrhaných uniforem do vzduchu vyletovaly jiskry a saze.

"Generále," řekl rázně Black and White Rock-Hlemýžď, "právě jste mě připravil o možná velice zajímavé informace. Vy maříte mé poslání!"

"Je mi líto," řekl suše Hoel/Hoel. "Vytváření nápisů je konstruktivní činnost, podle instrukce parlamentu přísně zakázaná." Gestem přivolal pyroniky. "Budeme pokračovat."

Vjeli do liduprázdného města. Ovšem poněkud zvláštního města. Všechny domy totiž byly rozestavěné. Některé teprve v základech, jiné před dokončením. V ulicích byly znát stopy boje. Vozidlo zastavilo na jakémsi náměstí, kde několik pyroniků drželo hlídku. Hoel/Hoel přidržel Black and White Rock-Hlemýžďi dvířka.

"Jsme na místě Činu, Blacku Rocku. Můžete si prohlédnout celou lokalitu. Ale buďte opatrný. Povstalce jsme sice vypudili, není však vyloučeno, že se jich tu ještě několik skrývá. Ovšem, moji chlapci jsou na stráži."

Black and White Rock-Hlemýžď vystoupil z vozu a vydal se k rozestavěným domům. Zběžně si je prohlédl a pak vykročil do jedné z postranních uliček. Za chvíli ztratil náměstí z dohledu. Náhle zaslechl jakési hlasy.

Za rohem, v krytu nedokončeného

mrakodrapu, stála raketa. Na jejím trupu bylo oranžovou barvou nastříkáno: No a co?

"Bud' zdrav, Blacku Rocku," ozvalo se. Black and White Rock-Hlemýžď spatřil žlutého červovitého tvora a uvědomil si, že ho zná. Byl to Calyxx. A ve dveřích rakety se opíral druhý takový tvor - jeho bratr Apendixx. Black and White Rock-Hlemýžď se s nimi setkal před dávnými časy. Na jedné ze svých Misí lásky osvobodil oba bratry z moci zlé adoptivní matky. Oba se pak kamsi ztratili.

"Máš před sebou zmocněnce samotného Gigantického Galaktanta, milý Calyxxi," řekl Black and White Rock-Hlemýžď.

"Gigantický Galaktant je přece dávno mrtev," řekl klidně Calyxx.

"Cože? To není možné!" zděsil se Black and White Rock-Hlemýžď.

"Zdá se, že jsi jediný, kdo to neví, Blacku Rocku," řekl Calyxx. "Gigantický Galaktant zemřel již před sedmi miliardami let! Ministři Velkého domu to utajili a sami se zmocnili vlády nad Auragonským vesmírem. Malý dům a všechny svobodomyšlné bytosti se však proti takové zvůli postavily. Velký dům opoziční ministry tvrdě pronásleduje. Uzurpuje si veškerou moc. Jak ale vidíš, není všemocný. My

se nenecháme umlčet. Zvláště ne dnes, kdy se rozhoduje o osudu celého Auragonského světa!"

"Ty tedy patříš k rebelantům, Calyxxi," řekl zklamaně Black and White Rock-Hlemýžď. "To jsem netušil. Jsem však zmaten. Je pravda, co říkáš o ministrech Velkého domu?"

"Blíží se den, Blacku Rocku, kdy se rozhodne o osudu světa Auragonu. Zda zhyne v křeči singularity, či bude-li mu dovoleno navěky se rozpínat pro šťastný život bytostí. Podle Gigantického Galaktanta o této otázce měli hlasovat všichni občané vesmíru, až přijde čas. Ministři Velkého domu však rozhodli sami, podle výroku toho jejich oblíbeného šíleného Proroka."

"Proč nazýváš velkého Proroka šilencem, Calyxxi?" otázal se Black and White Rock-Hlemýžď.

"Protože šilencem byl, a také opilcem a nejoplnější bytostí tenkrát na počátku věků. Máme k dispozici historické prameny, které se Velkému domu nepodařilo zničit, zkomolit či vyložit tak, aby lžily Proroka jako vševědoucí polobožskou bytost. Víš, jak bídne skončil, tento samozvaný Prorok?" Black and White Rock-Hlemýžď si uvědomil, že žádná z legend se o smrti Proroka nezmiňuje. Všeobecně se mělo za to, že žije dosud, neviděn,

obdařen nesmrtelností.

"Časem nabylo jeho šílenství takového stupně," pokračoval Calyxx, "že se prohlásil svrchovaným pánem Vesmíru a vyžadoval pocty vyhrazené pouze Bohu Auragonu. Celý Vesmír se tehdy otřásl hněvem Boha Auragonu a Prorok byl do konce věků vyhoštěn za hranice světa!"

Black and White Rock-Hlemýžďem otřásla hrůza.

"Ano, Prorok prohlásil: Vše jednou skončí, ale řekl to, když ho opustil* jeho sedmadvacátá manželka, prc ;:• nemohla jeho věčné vychloubání si. *-* A Velký dům podle tohoto výroku svévolně rozhodl, že Vesmír se má opět smrštít do singularity. To by ale znamenalo zánik celého světa a smrt všech bytostí. My to nedopustíme."

Ozvaly se zvuky blížícího se automobilu a roty policistů. Calyxx vyběhl po schůdcích rakety. "Vesmír se nikdy nepřestane rozpínat!" křikl.

"Kdy nastane ten den?" zvolal za ním Black and White Rock-Hlemýžď.

"Zítřa!"

Vstup do rakety se za Calyxxem uzavřel.

V tu chvíli zpoza rohu vyrazil automobil s generálem a za ním jednotka pyroniků. Na povel se všichni vrhli k povstalecké raketě připraveni ji

vlastními těly vyhodit do povětří. Z trysek však právě vytryskl plamen a locf se vznesla a zmizela v nebi. Pyroňici zůstali bezmocně stát kolem rozžhaveného pruhu země.

"Zločinci," ulevil si Hoel/Hoel. Vystoupil z vozu a podal Black and White Rock-Hlemýžď ruku. "Prosím, vážený zmocněnce."

Black and White Rock-Hlemýžď zatnul Čelist. Odrazil se a jedním skokem se ocitl v automobilu. "Na kosmodrom!" křikl a luskl prsty. "Rychle!" Vůz vyrazil.

"Za ním," zvolal Hoel/Hoel. *

Zastavení třetí:

Planeta s vězením

Když palubní počítač maličkého kosmického létajícího domečku zaměřil loď unikajících povstalců[^] Black and White Rock-Hlemýžď se podivil.

"Letí na Planetu s vězením," sdělil počítač. Tato planeta byla od pradávna užívána k věznění těch nejnejpříjemnějších osob. Její poloha byla přísně tajná. Black and White Rock-Hlemýžď jako zmocněnec Gigantického Galaktanta měl však její souřadnice k dispozici. Prikázal tedy počítači, aby tajně sledoval rebelanty. Na Štěstí byl maličký kosmický létající domeček pro své rozměry radarem téměř nezachytitelný.

Planetu s vězením spatřil už z dálky, sotva vletl do galaxie. Planeta sama byla Šedivá, nevelká. Na jejím pustém povrchu však seděla obrovská zlatomodře svítící postava zvící poloměru planety. Hlavu měla v dlaních.

Black and White Rock-Hlemýžď překvapením povyskočil: "To je přece StarMaker, tvůrce hvězd!"

Nad planetou se sám chopil řízení a tiše posadil létající domeček za zády postavy. Vypnul motor a vykročil se ven. Obešel StarMakerovy hýždě zleva a zůstal skryt za stehem. Tak mohl neprozrazen pozorovat, co se bude dít. Jen doufal, že se tvůrce hvězd nepohne. Snadno by maličkého zplnomocněnce zamáčkl.

Před StarMakerem stál Calyxx s rukama za zády, Apendixx a dva o hlavu vyšší zelení šestinoží brouci. StarMaker k nim hovořil a jeho hlas se rozlétal po celé planetě.

"Zbavili se mne. Uvrhli mně do tohoto žaláře na věky věků. Nikdy už nesmím vytvořit jedinou hvězdu. Bojí se, že svou konstruktivní Činností zvrátím vývoj vesmíru. Takový nesmysl!"

"Chápeme tvé pocity, příteli," řekl

Calyxx. "A můžeme ti pomoci, jestliže ty pomůžeš nám. Jsme zástupci Malého domu Auragonského parlamentu. Už dlouhý Čas bojujeme proti svévolnému rozhodnutí Velkého domu o osudu vesmíru. S obrovským úsilím jsme prováděli všemožnou konstruktivní Činnost, abychom zachovali rozpínání prostoru. Právě jsme přiletěli z Imhonestu, kde jsme stavěli domy. Policii se však podařilo většinu našich aktivit zhatit. A chvíle, kdy se rozhodne, se nezadržitelně blíží. Rozhodli jsem se proto vsadit na tebe. Ty jediný v celém vesmíru jsi schopen vyvinout v krátké době tak silnou konstruktivní Činnost, aby zachránila svět."

Po Planetě s vězením se rozlehl StarMakerův hořký smích.

"Vím, jsi uvězněn," pokračoval Calyxx. "My jsme však také zmocněnci parlamentu. Tímto tě osvobozuji. A ty pro nás vytvoříš tolik hvězd, na kolik ti síly stačí. A vesmír se dál bude rozpínat!"

StarMaker ovládl smích. "Bláhové děti Auragonu! Jak velmi se všichni mýlíte!" řekl hoře. "Ano, konstruktivní Činnost, vznik složitějšího z jedno-duššího probíhá zároveň s rozpínáním vesmíru. Je však pouhým důsledkem rozpínání a nemá tedy na osud světa žádný vliv!"

"Cože?!" zvolali všichni rebelanti. "Není možné, aby se Gigantický Galaktant takto mýlil!"

"Zákaz konstruktivní Činnosti je výmysl hloupých ministrů Velkého domu. Ano, rozhodne se. Ale jinak, než si všichni myslíte!"

"Jak?!" zvolali rebelanti.

"Moudré bytosti zjistily, že existuje určitá kritická hodnota hmotnosti vesmíru. Pokud má Auragonský vesmír hmotnost vyšší, jeho vlastní gravitace zpomalí jeho rozpínání a pak ho donutí se smrštit. Pokud má hmotnost nižší, je gravitace slabá a prostor se bude vždy rozpínat."

"Jaká je tedy hmotnost Auragonu?" zeptal se s úzkostí Apendixx.

"To nikdo neví."

"Pak jsme tedy bezmocní. Veškeré naše snažení bylo zbytečné. O osudu světa rozhodne náhoda," řekl Calyxx.

"Galaktant musel znát způsob," neudržel se Black and White Rock-Hlemýžď a vyběhl ze svého úkrytu, "jak ovlivnit vývoj světa!"

"Blacku Rocku! Ty jsi nás sledoval!" zvolal Calyxx.

StarMaker vstal a úžasem pohlédl pod sebe,

"Má pravdu, Calyxxi! Gigantický Galaktant přece chystal všeauragonské hlasování!" řekl jeden z brouků.

"Babooon!" vykřikl druhý brouk. "StarMakerův bratr Babooon!"

"Nejtlustší tvor ve vesmíru!" rozzářil se Apendixx, "jsme zachráněni!"

Jak může být někdo tak tlustý, vybavilo se Black and White Rock-Hlemýžďi.

"Ano," pravil StarMaker, "jen můj bratr vám může pomoci. Vám, nebo Velkému domu. Babooon je skutečně velice tlustý. Co do váhy si nezadá se středně velkou Černou dírou. On však dokáže, co nikdo jiný - svou hmotnost měnit. Jen jsem sám Bůh Auragonu udělil výjimku ze zákona zachování hmoty. Babooon je chvíli těžší, chvíli lehčí, dle své libovůle. A s jeho hmotností se mění hmotnost celého Auragonského vesmíru. Tak už věky kolísá hmotnost Auragonu právě kolem kritické hodnoty. Záleží jedině na mém bratru, jaká bude jeho momentální váha ve chvíli, kdy se rozhodne."

"Musíme si pospíšet. Kde najdeme

tvého bratra?" řekl rozhodně Calyxx.

"Poslední milióny let pobývá Baboon daleko od záře hvězd. Leží kdesi mezi galaxiemi Hyst a MyMia. Bratr je však velice oddaný Gigantickému Galaktantu a dodnes věrně čeká na jeho příkazy."

"Malý dům parlamentu mě zplnomocnil vystupovat jménem Galaktanta," řekl Calyxx, "uspějeme." Pak se obrátil k Black and White Rock-Hlemýždi. "Nemohu dopustit, že bys překazil naše záměry, Blacku Rocku," řekl a Apendixx vytáhl blaster. Výstřel ožehl StarMakerův kotník a úplně zničil maličký kosmický létající domeček. "Ted' už nás sledovat nebudeš."

Calyxx, Apendixx a zelení brouci nastoupili do rakety a ihned zmizeli v nebi. Vzápětí se nad Planetou s vězením přehnala eskadra černých policejních kosmoletů.

"Bláhový tvůrce hvězd," pozdychl si Black and White Rock-Hlemýžď, "nepřinese Auragonu štěstí tvoje rada."

StarMaker na něj pohlédl, "Vím, že stojíš za Velkým domem, Blacku Rocku. Já však sympatizuji s těmi, kdo se postavili proti zvůli ministrů. A přeji si, aby u mého bratra uspěli."

"Mýlíš se, tvůrce hvězd. S Velkým domem nesouhlasím. Vím, že smrštění vesmíru by přineslo smrt všem bytostem. Nesouhlasím však ani s Malým domem. Věčné rozpínání prostoru totiž nikoho nezachrání. S rozpínáním Auragonský vesmír postupně chladne, to všichni vědí. A po mnoha miliardách let by svět vychladl natolik, že život v něm by nadále nebyl možný. Proto říkám, že rebelie Malého domu je stejně omylná, jako záměr Velkého domu,"

"Běda! Na to nikdo nepomyslel!" zvolal StarMaker zoufale. "Není tedy pro Auragon záchrany?"

Zastavení poslední:

Nejtlustší tvor ve vesmíru

Prostor kolem Baboona byl viditelně zakřiven. Kdyby tudy procházely dvě rovnoběžky, neprotly by se sice, ale jistě by se k sobě silně přiblížily. Nejtlustší tvor visel ve volném prostoru, daleko od světla galaxií. Pohupoval se, převracel a jeho objem i hmotnost se stále měnily. Chvilí se nadouval, chvilí zas scvrkával. Ve své obrovské tváři měl výraz nechápavého překvapení nad zájmem, který o něj projevovalo tolik bytostí zároveň.

Nad Baboonovou severní polokoulí

se vznášel Calyxx, Apendixx a zelení brouci, nad jižní pak ozrutná Černá škeble, Hoel/Hoel v bílém obleku a jednotka pyroniků. Pyronici se rozprostírali v equateritoriální rovině kolem Baboona a pokoušeli se proniknout blíže k rebelantům. Avšak blaster v rukou Apendixxe neodpočíval ani chvíli a nepřerušovaným paprskem odpaloval jednoho výbušného chlapce za druhým. Stále noví pyronici však vyskakovali z policejních lodí, parkujících na vyšších orbitálních drahách.

"Pospěšte si," křičel Apendixx, "nevím, jak dlouho je ještě udržím!"

Calyxx se nadechl a zvolal: "Ve jménu Gigantického Galaktanta, prikazuji ti, Baboone, abys učinil a zachoval svou hmotnost nižší, než je kritická hodnota!"

Nejtlustší tvor se na něj nedůvěřivě

podíval.

Černá škeble křikla na generála: "Blíží se čas! Okamžitě se jich zbavte!" Pak otevřela tlamu na Baboona. "Jménem Gigantického Galaktanta, jménem Auragonu, tlustý netvore, budeš tak těžký, aby se vesmír začal smršťovat!"

Baboon byl zmaten. Protichůdnými příkazy i okolní přestřelkou. Ze zoufalství začal ještě rychleji pulsovat a prostor se rozhoupal.

"Neposlechni ji," zvolal radostně zelený brouk.

"Neposlechni však ani nás," zapla-

kal Calyxx.

Bytosti cítily, jak se rozpínání prostoru zbržcfuje či zrychluje, podle toho, jak těžký Baboon právě byl. A věděly, že se blíží okamžik, kdy se rozhodne.

"Prosím, zůstaň lehký!" volal Calyxx.

"Ztěžkni a zůstaň těžký!" řvala škeble.

Baboon jen stále rychleji pulsoval. Náhle závojem paprsku blasteru a vybuchujících pyroniků prolétl obrovský bolid. Když se zastavil, bytosti spatřily, že je to StarMaker, na jehož rameni stojí rozkročení Black and White Rock-Hlemýžď.

"Bídný zrádce -" zvolal Hoel/Hoel, když v tu chvíli otrásl celým vesmírem hlas, který nemohl patřit nikomu jinému, než samotnému Bohu Auragonu: "PŘÍŠEL ČAS!" Bytosti strnuly posvátnou hrůzou. Jen nejtlustší tvor zběsile měnil svou hmotnost. A právě v momentě, kdy se Baboonova hmotnost přesně rovnala kritické hodnotě, dal Black and White Rock-Hlemýžď znamení StarMakerovi. Tvůrce hvězd sepal ruce a namířil je na svého bratra. Zablesklo se. A Baboon s údivem zjistil, že se stal hvězdou, obyčejnou hvězdou.

"Nyní již nikdo nezmění hmotnost Auragonského vesmíru," zvolal vítězoslavně Black and White Rock-Hlemýžď. "Navždy už bude rovna kritické hodnotě. Prostor se již nebude rozpínat, ale ani smršťovat. Zůstane navěky takový jako dnes. Pro šťastný život všech bytostí Auragonu!"

Calyxx a jeho společníci otevřeli ústa údivem. Černá škeble zuřivě zařvala: "Generále, okamžitě ukończete bídný život toho zrádce!" V tom okamžiku zahřmělo a mohutný elektrický výboj spekl její širokou tlamu, aby ji již nikdy neotevřela.

"NIKDO SE NEDOTKNE BYTOSTI, KTERÁ VYKONÁVALA MOU VŮLI!" zaduněl hlas Boha Auragonu. "USTANOVUJI TÍMTO BLACK AND WHITE ROCK-HLEMÝŽDĚ GIGANTICKÝM GALAKTANTEM!"

Všichni v posvátné účtě sklonili hlavu. StarMaker se otočil a s Black and White Rock-Hlemýžďem pomalu odlétal tam, do středu Auragonského světa.

Ilustrace Liána Hamiová

Filip Škába

Jak Země přišla o nejlepšího trcera

Seděl jsem u ředitele Kombinátu kosmické techniky, když tu se z ničehož nic rozkukaly kukačky na stěně, rozezvonil telefon a moje digitálky začaly pípat. Zároveň se z ředitelova stolu vzneslo těžítko. Pak se otevřely dveře. Vstoupil muž asketické postavy v Šarlato-vém plášti.

Ředitel se zdvihl. "Vítejte, milý Miavelli!"

Karlo Maria Miavelli! Eso mezi trcery. Ne jednou jsem o něm Četl v novinách. Nedávno Čtyři dny držel telepaticky při životě zavalené horníky, dokud se k nim

"Jak se vám líbí náš závod?"¹¹ zep-tal se ředitel. Tracer se usmíval a odpovídal italsky. Kupodivu jsem rozuměl každému slovu. Nakonec se dohodli na společné večeři. Pak ředi-tel pružně přešel k hibernátorům.

"V sekci hibernační techniky stále narážíme na dobře známý problém. Bez ohledu na podmínky hibernace se podchlazenému Člověku VŽDY zdají studené sny. Tedy - sny o zimě, o sněhu."

"To je problém?" otázal se tracer italsky.

"Dnes již ano. Zvlášť v osobní do-pravě, po objevu tzv. paradoxu dvo-jčat. Při použití gravitačních motorů se totiž Einsteinův paradox dvojčat převrací. Čas na lodi ubíhá mnohem rychleji než na Zemi. Cestující je tedy nucen trávit velmi dlouhou dobu v hibernátoru. Studené sny pak často narůstají až do ledových hororů."

Mnoho lidí je ochotno za lepší sny zaplatit. A my, hlavní výrobce hiber-nační techniky, jim chceme jít vstříc."

Pak ředitel nadhodil, že dobrý tra-cer by mohl snadno najít příčinu to-hoto fenoménu.

"Odstínění těchto vlivů by nám velmi pomohlo."

Miavelli se podíval magicky a pro-nesl: "Budiž. Změřím síly s vašimi stroji."

Sešli jsme tedy do přízemí a na-stoupili do vozíků vnitřní dopravy. Za okamžik jsme dorazili do provozu hibernátoru, do zkušebny, kde byl jeden hibernátor napojen na měřicí přístroje. Kolem nás se shlukli chlapci z provozu.

Miavelli se rozhlédl a v místnosti se rázem udělalo horko.

"Postavím se studeným snům," řekl. Přidržel jsem mu skleněný po-klop a tracer elegantně ulehl. Na pokyn ředitele jsem zapojil chladicí systém.

Ředitel se ke mně naklonil. "Když to nevyřeší on, tak nikdo."

Miavelli se i ve spánku tvářil sou-středěně. Mračil se a možná i po podchlazení zůstal při vědomí.

Pak začala rtuť teploměru ne-ochotně stoupat. Miavelli s hiberná-torem bojoval!

"Něco se pokazilo!" zvolal ředitel, "vypněte chladicí systém!"

"Ne!" vykřikl jsem.

Pozdě. Kdosi stiskl vypínač. Tep-lota okamžitě vyskočila nad rozsah teploměru a Miavelliho zahalil hnědý dým. Když jsem otevřel hiber-nátor, ucítili jsme pach spáleného masa.

Tak tedy skončil možná nejlepší tracer na Zemi.

Upekl sám sebe.

Ilustrace Libor Páv

neprokopali záchranáři.

"Pan Miavelli navštívil provoz ka-jutního designu a sekci skafandrů. Určil nebezpečné zóny ve výrobních halách a také léčil některé zaměst-nance," řekl tracerův průvodce.